

ACEMI #IKÂYESİLER

9-B ÖĞRENCİLERİ

GENÇLİĞE HİTABE

Ey Türk gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyen dahilî ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cumhuriyet'i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok namüsaî bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevflerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler. Millet, fakr-ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Gazi Mustafa Kemâl ATATÜRK

20 Ekim 1927

İÇİNDEKİLER

- ÖNSÖZ.....5
- NEDEN6
- HİLE VE AKS OYUNU.....9
- KİTAP.....11
- TELEVİZYON.....15
- ANNEM İLK ÖĞRETMENİM.....18
- DOSTLUĞUN ÖNEMİ.....21
- FAZLA MERAK.....26
- ALIŞAMAMAK.....29
- GELECEKTEKİ OLACAKLAR.....32
- KAHRAMANLAR CAN VERİR.....34
- DOLY.....39
- ÖN YARGI.....41
- GÜVENLİK ÖNCE GELİR.....47
- AĞANIN BÖLGESİ.....49
- TEKNOLOJİNİN VERDİKLERİ.....51
- YAŞAMAK.....55
- EĞİTİM ŞARTLARININ ÖNEMİ.....60
- NEREDE O GÜNLER.....63
- ÖZ GÜVEN.....69
- YALNIZLIĞIN SONU.....73

- **SABAHCİ76**
- **HEP BİZ KAYBETTİK.....78**
- **KARANLIKTAN DOĞAN GÜNEŞ...80**
- **BİR PAZAR YOLCULUĞU.....85**
- **İMKÂNSIZLIKLAR.....88**
- **SINAV.....90**
- **HAYVANLAR İLE İNSANLAR.....93**

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşıp modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

NEDEN?

İki tür yalnızlık vardır.Birincisi hiç arkadaşı olamayan insanların çektikleri,ikincisi ise hiç kimse tarafından anlaşılmayan insanların çektikleri yalnızlıktır.Sanırım ben ikinci türden yalnızlık çeken insan rolündeyim.

Adım Zülâl, 22 yaşındayım ve gerçekten yalnızım.Pek de kalabalık olmayan bir mahallede, duvarları hafif rutubetli ve rengi soluk bir mavi tonu olan küçük evimde tek başıma yaşıyorum.Ailemyok.Ne bir kardeş ne de beni her gördüğünde bana sınıksıkı sarılacak biri vara hayatımda. Her gün siyah perdeli odamın şu küçük penceresinden insanları, hayvanları, ağaçları izliyorum ve biliyor musunuz bu bir zaman sonra bayağı sıkıcı olmaya başlıyor.Bir de şu siyah perdeyi hep kendime benzetirim.Üzerinde siyahtan başka bir renk yok.Her zaman gece gibi karanlık,hiç yıldız yok.Belki bir gün biri gelir de bana yol gösterecek kutup yıldızım olur.

Sabah erken saatlerde kalkıp yüzümü yıkadım ve zebella gibi o meşhur pencerenin önüne dikildim. Gökyüzü hayallerim gibi gri, bulutlar önlüklerini takmış ağlıyorlar.Havayağmurlu. Bir adam başını iş çantasıyla kapatmış yağmurdan korunmaya çalışıyor.Orta yaşlarda bir bayan elinde puantiyeli ve tüylü eldivenleri,başında siyah bir Fransız şapkası,kolunda küçük siyah bir çanta ve üzerinde de siyah bir kaban.

Eline de bir şemsiye sıkıştırmış, diğer eliyle de küçük, tür köpeğinin tasmaını tutuyor. Şimdi fark ettimde bir de güneş gözlüğü takmış.Hiç bir şeyi aldirmedan bu yağmurlu havada köpeğini gezdiriyor ve mutlu, yüzü gülüyor; bu hâli güneş gözlüğünden de belli oluyor.Keşke ben de bu bayan gibi aldirmayan biri olsaydım.Ama ne yapayım hiç kimse seni anlamayınca böyle oluyor. ” Pat patpat”.O da neydi?Biri kapıyı hiddetle çalıyordu.Hızlıca kendimi toparlayıp aşağı indim.Sanki kapının çalınmasına evdeki eski eşyalar bile sevinmişti.Bir an için renklendiklerini sandım.Kapı çalan her kimse kapıyı daha güçlü çalmaya başladı.Elime hemen sert bir cisim geçirdim.

SPATULA...Kapıyı yavaş bir şekilde gıcırtyla açtım.Kapıda siyah, eski bir ceketin içine sanki bir salyangoz gibi kıvrılmış 5 yaşlarında küçük bir erkek çocuğu vardı.Kapıyı kapatacaktım ki bana dil dökmeyebaşladı.Çok üşüdüğünü ve sırsıklam olmuş ceketini taşımaktan yorulduğunu söyledi bana. Kararsız kaldım. Bu çocuk her kimse onu henüz tanımıyordum.O yüzden onu içeri alamam.Ama sonra çocuğun yüzüne bir bakınca yardıma ne kadar muhtaç olduğunu gördüm.Dayanamayıp onu içeri aldım.Üzerindeki o ağır ceketini alıp onun yerine kalın bir örtü verdim.Ona ikili koltuğa oturmasını söyledim ve ben de karşısınaoturduım. Nereden geldiğini, kaç yaşında olduğunu, adını ve ailesini sordum ona. O da adının Özgür olduğunu, 6 yaşında, ailesinin olmadığını ve buralardadilencilik yaptığını söyledi.Sonra yüzünü yıkadı.

Ardından kirli olan kıyafetlerini çıkarıp bana verdi. Ben de makineye attım.Evde ona göre kıyafet olmadığı için bana dar gelen kıyafetleri acemice kesip ona verdim.Biraz büyük olmuştu ama yine de idare ederdi.

Aradan yaklaşık bir hafta geçti ve Özgür ile daha da yakınlaştık.Abla kardeş gibi iyiydi aramız. Sonraki zamanlarda Özgür artık benimle yaşamaya başladı.Artık eskisi gibi boyanmamış bir resimden ziyade boyanmakta olan bir resimim.Şimdilerde kendimi hiç yalnız hissetmiyorum.Sanırım bana yardım edecek kutup yıldızımı buldum.

Aradan tam bir yıl geçmişti ve Özgür, artık hayatımın bir parçası olmuştu. Ben de Özgür de mutluyduk.Sonunda Özgür'ü evlat edindim. Artık yolumu hiç kaybetmeyeceğim için müzede sergilenmeye hazır bir Mona Lisa oldum...

Beyza ÇITAK

HİLE VE AKS OYUNU

Bir gün okuldayken Mert, arkadaşlarına AKS adlı oyundan söz ediyordu. Öyle bir anlatıyordu ki Mert, hepsi etkilenmişti. Zaten indirimlerde vardı,hepsi oyunu almaya karar verdi.

Bir gün beraber oynamaya karar verdiler. Alperen gelmeyeceğini söyledi. O akşam oyunu oynarlarken, oyunun yöneticisi olan Uğur abiyi gördüler, Uğur abi de canlı yayın yapıyordu o esnada. Şaka niyetine de olsa çarpalım, dediler. Daha sonra çarptılar fakat Uğur Abi hepsini üç ay oyundan uzaklaştırdı, yani bilgisayar terimiyle banladı. Birkaç hafta sonra canları sıkılmaya başlamıştı, çünkü para verdikleri oyundan uzaklaştırma cezası almışlardı. Daha sonra Faruk, Gel ve Vur adlı oyundan bahsediyordu, herkes anlatılanlardan etkilenmişti ve üstelik bu oyun ücretsizdi.O akşam oynamaya başladılar. Göktuğ isimli arkadaşları sürekli oyunda kazanıyordu. Arkadaşları bu durumdan şüphelenip Göktuğ'a ne yapıp da herkesi yendiğini soruyorlardı. Göktuğ ise beklenmeyen bir yanıt verdi,
-Hile yapıyorum.

Ardından birkaç hafta daha oynadıktan sonra Göktuğ'un sürekli kazanması hepsinin canını sıkıyordu.Unutamayacağı bir ders alması için, Göktuğ'u oyun yöneticilerine şikâyettiler. Oyun yöneticileri bu şikâyeti değerlendirdi ve Göktuğ'u hile yaptığı için

süresiz engelledi. Olayın yaşandığı akşam Göktuğ arkadaşlarına şu soruyu sordu,

-Beni kim şikâyet etti? (Reportladı?)

Kimseden ses seda çıkmadı. Göktuğ arkadaşlarına ve oyun yöneticilerine kızdı. Bunun üzerine oyun yöneticilerinin inadına bu sefer herkese açık sunucularda(server) hile yapmaya başladı. Bunun üzerine oyunu oynayanlar Göktuğ' u yine şikâyet ettiler. Oyun yöneticileri bunun üzerine Göktuğ hakkında suç duyurusunda bulundu. Göktuğ' un oyunu oynadığı internet kafe tespit edildi ve hile yaptığı saatlerdeki güvenlik kamera kayıtlarına baktılar. Göktuğ'un bu olaylardan haberi yoktu. Tekrar internet kafeye gittiği esnada polis amcaları görünce şaşırdı.

Gözaltına alındı ve yapılan incelemeler sonucunda Göktuğ'un sadece hileyi yapmadığı, hileyi bulup yazanında(yani hileyi tasarlayanındakodlayanında)Göktuğ olduğu anlaşılınca Göktuğ cezaya çarptırıldı . Önünde iki seçenek vardı ya 250.000 TL para cezasını ödeyecekti ya da 2 yıl 6 ay hapis cezasına mahkûm edilecekti. Göktuğ' un maddi durumu pek iyi değildi. Mecburen hapis cezasını seçti. Ancakbilgisayar oyunları hayranı bir hayırsever çıkıp Göktuğ' un para cezasını ödedi. Göktuğ o adama çok teşekkür etmek istedi ama adam cezayı ödeyip ortadan kaybolmuştu. Bu tatsız ve ders verici olaylardan sonra Mert ve arkadaşları bir daha hile yapmamaya karar verdiler.

Mert ADIBATMAZ

KİTAP

Manisa'da haziranın son günleri...Dışarıda odanın içine ince incersiz parlak güneş,içeride küçük oyuncak bir kutuyu andıran bir oda.

Üniversite sınav sonucunu günlerdir heyecanla bekleyen bir kız. Sarışın, uzun boylu Gizem. Sessizce oturuyordu yatağında. Birden odasının kapısı açıldı. Gelen -tek yakını- annesiydi. Elinde “Alacakaranlık “ adlı bir kitap vardı. Kızının heyecanının biraz gideceği düşüncesiyle, yaşanacaklardan bihaber almıştı bu kitabı.

Gizem de annesinin düşüncesine katılarak okumaya başladı bu esrarengiz kitabı. Kitap, oldukça sürükleyici olmalıydı ki onu büyük bir merakla okuyordu. Fakat sayfalar ilerledikçe merak, yerini biraz korkuya biraz heyecana biraz da “Vampirler acaba var mı ?”(ki bu bir saçmalık) sorusuna bırakıyordu.Kitap birkaç gün içinde bitmişti. Fakat kafasında bıraktığı onlarca soruyla...

Bilgisayarın başına geçti Gizem. Amacı, sadece birkaç masum bilgi öğrenmekti. Peki, bu masumiyet nereye kadardı?Ekranda onlarca sayfa yazı vardı. Onları görünce araştırma hevesi bir anda kayboldu. Ama gözleri yorumlara takılmıştı. Onlarca yorum...Bunları üşenmeden teker teker okumaya başladı. Biri vardı. Neredeyse yorumların yarısı ona aitti. Bu arayışını sadece internette bırakmayıp İstanbul'a biri ya da birileriyle gidip

arayışını orada sürdürmekti amacı bu gencin. Yirmi beş yaşında yağız gibi bir delikanlıydı. Adı da Kaan'dı.

Gizem, yazılanlara kendini çok fazla kaptırmıştı. Öyle ki annesinin onu dakikalarca onu izlediğini farkında değildi. Annesi usulca kulağına eğilerek:

-Ne yaptığını farkında mısın sen? dedi büyük bir telaşla.

-Bana karışamazsın. diye karşılık verdi. Sert çıktığını o da fark etmişti.

-Ben senin annemim. Benimle böyle konuşamazsın.

-Öyle mi? Beni düşünüyorsan bana karışma yeter.

Annesi kızının ona böyle bir cevap vereceğini beklemiyordu. Sanki kızının beyni saatlerce yıkanmış, kötülükle doldurulmuştu. Yine de kızının yorgun olduğunu düşünerek odadan çıktı. Bu sıralarda üniversite sınavı açıklanmış, Gizem yerleşmemiş açıkta kalmıştı.

Gece kendini hafif hafif göstermeye başlamıştı. Gizem bir kez daha sınava girmeyi kafasından atmıştı. Annesiyle tartışmasından sonra gözünü hırs bürümüşü. "Kısa bir süre İstanbul'a gitsem ne olur ki?" düşüncesiyle hareket ederek Kaan'ın numarasını siteden alıp onuaradı:

-Merhaba. Kaan ile mi görüşüyorum?

-Evet. Kimsiniz? Çıkaramadım.

- İy ben Gizem. Vampirlerle ilgili siteden numaranızı aldım. Gerçekten İstanbul'a gitmek istiyor musunuz?

- Evet. Siz de benimle mi gelmek istiyorsunuz?

-Evet.

-Peki. Ciddi olduğunuza emin misiniz?

-Evet demiştim. Buluşup gitsek olur mu? Para sorun değil.

-Olur. Ne zaman istersen?

-Tamam. Şimdi gitmek istiyorum.

-Bu kadar erken beklemiyordum. Neyse tamam bir saat sonra otogarda. İyi mi?

-Tamam. Bir saat sonra otogarda görüşürüz.

- Görüşürüz.

Bu konuşmanın ardından Gizem de Kaan da her şeyin bu kadar hızlı gelişeceğini beklemiyorlardı. Gizem birkaç parça eşyayla evden ayrıldı. Daha doğrusu kaçtı. Otogarda buluşup sekiz saatte vardılar İstanbul'a. Bir pansiyona yerleştiler. Birbirlerine her şeylerini anlatmaya başlamışlardı. Kaan adli tıpta çalışıyordu. Gizem ise henüz on dokuz yaşında daha toy bir öğrenciydi yani öğrenciydi en azından.

Bu sırada Gizem'in annesi Gamze gözyaşlarına boğulmuştu. Kızının nerede olduğunu düşünüyordu. Bütün arkadaşlarını aramıştı. Ama nafile... Annesinden başka kimsesi olmayan bir kız nerede olabilirdi ki...Gözyaşları elmacıklarından süzülürken bu sorular zihninde yankılanıyordu.

Ertesi gün ikili şehrin kuytu köşelerine indiler. Fakat vampir kelimesini her sorduklarında, insanlar onların deli olduğunu

düşünüyorlardı. Yemek yedikten sonra pansiyona yorgun argın döndüler. Gizem deliksiz bir uyku içindeydi. Kaan ise resepsiyona not bırakıp Manisa'ya döndü.

Gün doğmuştu . Gizem usulca kalktı. Aşağıya indiğinde resepsiyon ona bir not bırakıldığını söyledi. Şaşkınlıkla notu aldı. Notta, “ işim beni bekler, özür dilerim, Kaan" yazıyordu.

12

Gizem ne yapacağını bilmez, çaresizce iki boş gün geçmişti; hiç bilmediği, tanımadığı bu kahrolası şehirde. İkinci gün, öğleden sonra saat dört sıralarında otobüse binip Manisa'ya döndü. Eve girdiğinde, düşündüğü gibi sinirli annesi yoktu. Bu, onu rahatlatmıştı.

Sabah olduğunda erken çıkan annesi hâlâ gelmemişti eve. Ev telefonu çaldı. Gizem kısık bir sesle:

- Alo, dedi. Karşıdaki:

-Gamze Tonguç'un ailesi mi? Gizem'in gözleri açılmıştı, bu ses Kaan'ın sesiydi.

-Evet.

-Gizem sen misin?

-Sen hangi yüzle arıyorsun beni? deyip telefonu kapattı. Hayatının pişmanlığını yaşamıştı Gizem. Çünkü Kaan, Gizem'in annesinin otopsi raporunda yazan “ Kendini asarak intihar etmiştir.” cümlesini okuyamadan kapanmıştı telefon.

Zinet PERAÇI

TELEVİZYON

Köye televizyon getiren Ahmet dayı terden sırlıklam olmuştu. Hiç soluklanmadan evin başköşesine yerleştirdi televizyonu. Komşu, akraba, gören ve duyan herkes televizyonun karşısında ağızları açık kalmış bir halde karıncalı görüntüyü takip etmeye çalışıyorlardı. Vakit gece yarısına yaklaşınc misafirler gözleri arkalarında uğurlanmıştı. Ama ev halkı yine televizyon başındaydı. Ahmet dayı ekranın yanındaki büyük düğmeye basınca ekran simsiyah kaldı.

Sabah uyanan herkes televizyonun başına koştu. Bir türlü televizyonu açamıyorlardı. Ahmet dayı mühim bir iş yapıyormuşçasına ağır adımlarla geldi. Akşam kapatırken bastığı büyük düğmeye tekrar dokundu. Günleri o sihirli düğmeyle başlıyor yine o sihirli düğmeyle bitiyordu. Günün her saatini her dakikasını bu sihirli düğmeye harcıyorlardı. Artık misafirleri eksik olmuyordu. Gündüz gelen kadınlardan usanan Ahmet dayı öğlene doğru bütün kadınların toplanmalarını bekliyor herkes tamam olunca usulca sigortayı attırıyor sonra da elektriğin kesilmesine kızıyordu. Bu durumda televizyon kapandığı için kadınlar birer ikişer dağılıyordu.

5.sınıfa giden,Ahmet dayının torunu Muhammed çok meraklı bir çocuktü. Televizyondan önce dedesinin çocuğu gibi baktığı radyoyu kaşla göz arasında sökmüş içindeki parçaları

görmek istemişti. Söktüğü parçaları aynı şekilde takamadığı için radyo çalışmamıştı.

Ahmet dayı ve çocukları televizyona bağılmışçasına yaşamaya o kadar alışmışlardı ki arada sırada elektrikler gerçekten gidip günlerce gelmediğinde herkes bir köşeye çekilir kimsenin ağzını bıçak açmazdı.

Ahmet dayının aldığı televizyondan 8 sene sonra Hasan da televizyon aldı. Yeni televizyon, bayinin arabasıyla geldi. Yeni bir televizyonun geldiğini duyan herkes Hasan'ın evine toplanmıştı. Hasan kırmızı düğmeye dokununca görüntü hemen geldi. Görüntüyü gören herkes şaşırılmıştı. Ne karıncalıydı ne de siyah beyaz... Ahmet dayı yerinde duramadı merdivenlerden aşağıya koşar adım indi. Televizyon karşısına oturan Ahmet dayı karısına sinirlendi:

- Çay doldur!

Sinirli olduğunu anlayan karısı çayı hemen getirdi. Çayı uzatırken:

- Hasan renkli televizyon almış doğru mu?

Ahmet dayı cevabı vermekte gecikmedi:

- Beni yalnız bırak!

Hava kararınca kadar hep çay içti. Akşam ezanı okunmasına rağmen çocuklar eve gelmemişti. Herkesin Hasan'ın evine gittiğine emindi. Vakit gece yarısını geçince Hasan'ın evi yavaş yavaş boşalmaya başladı. Evden çıkanların çoğu Ahmet dayının ailesiydi.

Hepsi neşeliydi. Eve geldikleri zaman ışıkların kapalı olduğunu, yalnız televizyonun açık kaldığını gördüler.

Hiçbiri buna aldırmadı. Sabah en erken uyanan Ahmet dayının torunu Muhammed oldu. Hemen televizyonun bulunduğu odaya geçip çizgi film izlemeye başladı. Dedesinin odada uyuyup kaldığını sanan Muhammed onu uyandırmak için dokunduğunda ellerinin soğuk olduğunu fark etti. Namazı kılmak için saf tutmaya hazırlanan Mehmet'e:

- Televizyon seyretmekten ölmüş diyorlar.
- Evet, bende öyle duydum. Televizyonun önünde ölü olarak bulunmuş.

Ahmet dayının çocukları da babasının televizyon seyretmekten öldüğünü düşünüyorlardı. Televizyon seyrederken ölmüştü ama onu öldüren televizyon değil, zamanı öldürürken yalnız kalışıydı.

Asım Göktürk ATAR

BENİM ANNEM İLK ÖĞRETMENİM

Ders zili çalmasına 5 dakika kala Tolga Bey' in 24 Kasım Öğretmenler Günü duyurusu yapmasıyla kaynamaya hazır olan sınıfta gürültü yükseldi. Tolga Bey elindeki Franz Kafka'nın incecik "Satranç" kitabıyla masaya vurdu ve sınıf yavaş yavaş susmaya başladı. Tolga Bey az kalan süreye bakarak bu sene konuşmayı yapacak kişi olan Melek'in, biçilmiş bir kaftan olduğunu ama sınıftan konuşma yapmak isteyen varsa oylama yapılarak onların da seçilebileceğini bir çırpıda söyledi. Sınıftan ses çıkmadı, sonra biri söz alarak Melek'in doğru bir karar olduğunu söyleyince buna arkadaşları da katıldı. Tolga Bey, Melek'e dönerek onun ne düşündüğünü sordu. Melek, çok istemesede arkadaşlarının ısrarıyla ikna oldu ve pürüzsüz ince sesiyle olur tabii, dedi. O sırada zil çaldı ve edebiyat öğretmeni sınıftan ayrıldı.

Melek' in konuşma yapmak istememesinin tek sebebi özgün bir konu çıkaramama kaygısıydı çünkü her sene benzer konuşmalar ortaya çıkardı. Okul bitene kadar hatta serviste ve eve gelince evde de düşündü. İki kez yazmayı denemiş ve yazdıklarını beğenmeyerek bir top haline getirip onu çöpe basket atmaya çalışmıştı. En sonunda salonda oyalanan annesinin yanına gitmeye karar verdi. Babası genellikle bu saatlerde odasında öğrencilerine sorular ya da işleyeceği konuları hazırlardı. Evet, babası öğretmendi.

Annesinin yanına geçtiğinde annesinin eski resimlere baktığını gördü ve usulca annesinin yanına sokuldu. Tam o an annesinin ona yardımsız yürümeyi öğretirken çekilen fotoğrafı gözüne çarptı ve ne yazacağı aklına geldi. Annesine kocaman bir öpücük atarak sevinçle odasına gitti çünkü kafasındakileri unutmamak için düşüncelerini bir kağıda dökmeliydi. Bir hafta geçmişti ve Melek konuşma taslağınıanlaşılır bir hale getirerek hazırlıklarını tamamladı. 24 Kasım, sandığındanda çabuk geldi. Şiirler mi okumadı, görsel çalışmalar mı, incelemedi?.. Müdürün konuşmasından sonrasıra Melek'e geldi. Belki amacından uzaklaşmıştı ama yinede farklı ve özgün olduğunu düşünüyordu. Boğazını temizledi ve konuşmasına başladı: "Sevgili öğretmenlerim, öğretmenler gününüzü kutlar ve şimdide beni dinleyecek herkese teşekkür ederim. Bugün 24 Kasım, Ata'mızın bizlere kattığı bir değeri daha kutluyoruz. Bu yüzden en büyük öğretmenimizi es geçemeyeceğim. Bize bu değerleri kattığın için teşekkürler Ata'm. Öğretmenler günün kutlu olsun. Sizce öğretmen sadece okulda mı olur? Hayır, biz anne karnından hayatımızın bir bölümüne kadar yanımızda olan bir öğretmenimiz var. Kim mi? Annemiz bizim canımız. Benim babam da bir öğretmen ve öğrencileri için belki harika bir öğretmen ama benim için değil. Nedeni açık değil mi? Onlar için çabala, onlara sorular hazırla, işleyeceğin yerlere bak, akşamları onlar için araştırma yap... Oysa en büyük öğrencisi evdeydi, kızı hep ona muhtaçtı.

Benim annem öğretmenim çünkü bana anne karnında yaşamayı,yürümeyi,tuvalet eğitimimi bile o öğretti.Burada kesinlikle babamı kötülemiyorum ama annem hep yanımdaydı.Bence bugün sadece mesleği öğretmen olanların günü değil kardeşine okuma yazma öğreten bir abla,anne,baba ve bizim hayatımıza yeni bir bilgi, yeni bir tecrübe katan herkesin öğretmenler günüdür.Hepimiz birer öğretmen adayız.Öğretmenler gününüz kutlu olsun.”

Bitmişti ama kimseden ses soluk çıkmıyordu derken herkes alkışlamaya,ıslık çalmaya başladı.Melek sevinmişti ve en azından düşüncelerini başkalarına yaydığı için mutluydu.Okuldan çıkınca kocaman bir kasımpatı alıp evin yolunu tuttu.

Sude Naz PINAR

DOSTLUĞUN ÖNEMİ

Soğuk bir kış günüydü.Kuşların cıvıltısının duyulmadığı solgun bir sabahtı.Havadaki gri bulutlar ise yağmurun habercisiydi.Bugün padişah tarafından verilen idam kararı gerçekleşecekti. Belki de bu yüzden güneş güne küskün doğmuştu.İdam kararını ise duymayan kalmamıştı.Mahkûm, Umut adında bir delikanlıydı.Hırsızlıkla suçlanıyordu ama o hırsızlık yapmamıştı.Suç onun üzerine kalmıştı.Keşke o gün orada bulunmasaydı.Hırsızlık yapanlar ellerini çabuk tutup kaçtıkları için bütün suç Umut'a kalmıştı.

Umut suçsuz olmadığını ispatlayamamıştı.Ailesiyle bile vedalaşamadan zindana atılmıştı. Umut'un en iyi dostu olan Cem bu olay yaşandığından beri çok üzgündü. Dostu suçlu olmadığı halde zindandaydı ama o hiçbir şey yapamıyordu.İşte o gün ansızın gelmişti.Padişah mahkûma idam edilmeden önce istediği son arzuyu yerine getirebilme şansı vermişti.Umut, padişaha:

-Padişahım,bana böyle bir şans verdiğiniz için size minnettarım.Ben bu şansı ailemi son kez görmek için kullanmak istiyorum, dedi.

Padişah:

-Ailenle vedalaşabilirsin ancak bir şartım var, dedi. Umut:

-Padişahım,bu şartınız nedir,dedi.

Padişah:

-Sana üç saat vereceğim ama bu sürede sana kefil olacak bir arkadaşın zindanda olacak,dedi.

Umut:

-Padişahım,bana kefil olabilecek bir dostum var bu yüzden şartınızı yerine getirebilirim,dedi.

Hemen en yakın dostu olan Cem, Umut'a kefil olmak için geldi.Cem tereddütsüz bir şekilde kefil olma şartını kabul etti.Umut zindandan çıkarıldı ve Cem zindana atıldı.Umut Cem'e:

-Dostum bana kefil olduğun için teşekkür ederim,dedi.Cem:
-Umut,dostlar kötü günde de iyi günde de yanında olmak için vardır,dedi.

Umut ve Cem'in arasındaki bu güçlü dostluk bağı kısa sürede değil uzun yıllar sonucu oluşmuştu.Bu yüzden birbirlerine her zaman güveniyorlardı.Umut, hemen evinin yolunu tuttu. Ailesini görmek için sabırsızlanıyordu ve sonunda evinin önüne gelmişti.

Kapıyı çaldığında ise kardeşi açtı. Kardeşi kapıyı açtığı anda Umut'un üstüne atladı. Umut kardeşinin o güzel kokusunu son kez içine çekti. Kardeşi Umut'a:

-Ağabey neredeydin,seni çok özledim,dedi.

Kardeşinin bu sözlerini duyduktan sonra yıkıldı.Nerede olduğunu söyleyemezdi. Sadece şunu söyleyebildi:

-Çok uzaklardaydım,dedi. Kardeşi:

-Bir daha çok uzaklara gitme, evde sen olmadan çok sıkılıyorum,dedi ve ağabeyine daha sıkı sarıldı.Umut kardeşinin küçük ellerini yüreğinde hissediyordu. Son söylediği sözlerden sonra nerdeyse ağlayacaktı.Gözleri doldu ama kendisini tuttu.Ağlayamazdı. Umut kardeşine:

-Tamam,bir daha seni yalnız bırakmam,dedi.

Kardeşinin yüzüne baktı ve tebessüm etti.O sırada annesi ve babası onları izliyordu.Annesi:

-Hoş geldin oğlum,dedi. Umut:

-Hoş bulduk anneciğim,dedi ve annesine sarılarak gül kokulu saçlarında yok olmak istedi. Annesi:

-Oğlum kaç gündür yoktun,gözlerim seni aradı,dedi.

Umut,annesine ve babasına bakarak:

-Size her şeyi anlatacağım,dedi. Annesi anlatacaklarının mühim olduğunu anladı ve küçük oğluna:

Oğlum,ağabeyin biraz dinlensin daha sonra bol bol oyun oynarsınız,dedi. Kardeşi:

-Tamam,anneciğim ben de ağabeyim dinlenene kadar ödevlerimi yapayım,dedi ve odasına çekildi.Umut,dolu gözlerle annesine ve babasına baktı.Annesi ve babası Umut'un bakışlarından başından kötü olaylar geçtiğini anladılar. Babası:

-Oğlum neler oldu anlat da derdine derman olalım,dedi. Umut:

-Keşke siz bana yardım edebilseniz ama yardım edilecek bir şey değil,dedi ve başından geçenleri ayrıntısına kadar anlatmaya

başladı. Annesi ve babası padişahın böyle bir şans vermesine sevinirler mi yoksa idam edileceği için üzülseler mi bilemediler
Annesi:

-Ah, Umut'um neler yaşamışın sen öyle, dedi ve gözyaşlarını tutamadı. Umut annesinin güzel yüzünden yuvarlanan gözyaşlarını görünce dayanmadı, o da annesine sarılarak ağlamaya başladı. Babası ise karısını ve oğlunu bu halde görünce onları koca yüreğiyle sarmaladı. Bir süre böyle kaldılar ama padişahın verdiği üç saati böyle üzülmek yerine ailece birbirlerine doya doya geçirmeye karar verdiler. Böylece üç saat su gibi akıp geçmeye başladı. Cem üç saatin bitmek üzere olduğunu bilmesine rağmen hala Umut'un geri geleceğine sonuna kadar inanıyordu.

Padişah Cem'e:

-Üç saat bitmek üzere hâlâ arkadaşın gelmedi. Herhalde senin idam edilmene göz yumacak, dedi. Cem padişaha:

-Padişahım, biz hayatta karşımıza çıkan bütün engelleri birlikte aştık. Birbirimizi hiçbir zaman yarı yolda bırakmadık. Çıktığımız yolda sırt sırta verip her şeyin üstesinden gelerek birlikte mücadele ettik. Ben dostuma sırdaş, yoldaş, kardeş oldum. Şimdi ise kefilim. Pişman mıyım? Hayır, çünkü dostumun geleceğine adım gibi eminim, dedi.

Padişah Cem'in söylediği bu sözlerden çok etkilendi. Aralarındaki güçlü dostluk bağına görünce çok şaşırıldı. Hayatında hiç böyle bir dostu olmamıştı. O sırada Umut

saraya gelmişti. Padişah:

-Umut seni bağışlıyorum. Cem ve sen bana gerçek dostluğun ne demek olduğunu öğrettiniz.Bana bu güzel hissi yaşattığınız için bağışlandın, dedi.Umut:

-Padişahım,beni affettiğiniz için size çok minnettarım ama biz size gerçek dostluğu öğretmedik sadece içinizdeki saklanmış olan o hissi ortaya çıkarmanıza yardım ettik. Padişah:

-O vakit bana yardım ettiğinize göre benim de dostum olur musunuz? dedi. Umut ve Cem:

-Padişahım o nasıl soru öyle tabii ki sizin dostunuz olmak isteriz,dediler.

Padişah,Cem ve Umut o günden sonra birbirlerine yoldaş,sırdaş ve kardeş oldular.Kısacası dostluğun açamayacağı hiçbir kapı yoktur. Bir padişah bile olsan dostunun olması her zaman tatmak isteyeceğin bir duygudur.

ZeynepKARTAL

FAZLA MERAK

Azra ve Ece'nin ailesi hafta sonu piknik yapmak için anlaşılır. Hafta sonu olur. Hep beraber yola çıkarlar. Piknik alanına gelirler. Babaları mangalı hazırlamaya başlarken anneleri de sofrayı hazırlamaya başlar. Azra ve Ece de onlara yardım ederler. Sofra hazırlandıktan sonra Azra ve Ece annelerinden izin alıp ormanı keşfetmek isterler. Ormanın içlerine doğru biraz ilerledikten sonra karşısına bir nehir çıkar. Azra nehrin diğer tarafında ne olduğunu çok merak eder ve hiç beklemeden nehrin üzerinde duran taşlara basarak zıplayıp karşıya geçer. Ece, Azra'ya:

-Nereye gidiyorsun? diye sorar. Azra:

-Nehrin diğer tarafında ne var çok merak ediyorum. Hadi gel der. Ece de Azra'yı takip edip karşıya geçer. Nehri geçerken üstleri biraz ıslanmıştır ama bunu hiç takmayıp yollarına devam ederler. Yol biraz taşlıdır. Yürümekte zorluk çekerler ama ormanın içine ilerledikçe ormanın güzelliği onları büyüler. Ormanın güzelliği karşısında Azra'nın merakı daha da artar ve biraz daha ilerlemek ister. Ece:

-Azra bence geri dönelim. Çok uzaklaştık der. Azra:

-Ben ileride ne olduğunu çok merak ediyorum. Hem birazdan geri döneriz, der. Ece 'peki' demek zorunda kalır. Çünkü tek başına da geri dönemez. Yürümek gittikçe zorlaşır ve önlerine büyük kayalar çıkar. Azra kayaların üzerinden atlayıp yürümeye devam eder. Ece

ise kayanın üstünden tam atlayacakken ayağı bir dala takılır ve yüz üstü yere düşer. Azra gelen sesi duyunca arkasına döner ve Ece'nin yerde yattığını görür. Hemen yanına koşar. Ece ağlamaya başlar çünkü burnu ve kolunu kanamaya başlamıştır. Azra cebinde mendil olduğunu hatırlar ve arkadaşına verir. Ece hemen burnunu sıkıp kan akışının dinmesini bekler. Bu sırada Azra cep telefonunu çıkarıp annesini aramaya çalışır ama sinyal çekmez. Azra:

-Ece yürüyebilir misin? der. Ece, evet anlamında başını sallar. Geldikleri yoldan yavaş ve dikkatli bir şekilde geri dönerler. Nehre gelince dururlar. Çünkü nehrin suyu yükselmiştir ve taşlar kaybolmuştur. Ece:

-Şimdi ne yapacağız? diye sorar ve ağlamaya başlar. Azra:

-Ece ağlama bir yolunu bulacağım der. Sonra ileride uzun bir kütüğün olduğunu fark eder. Ece'ye işaret ederek gösterir. Azra:

-Kütüğün üstünden geçeceğiz der. Ece:

-Ama benim ayağım çok acıyor. Ya düşersem? Azra:

-O zaman ben karşıya geçip annemleri çağırayım. Sen beni bekle olur mu? der demez kütüğün üstüne atlayıp karşıya geçer. Azra tüm gücüyle koşmaya başlar. Bu sırada aileleri onları çok merak eder. Annesi karşıdan Azra'nın koştüğünü görünce sevinir ama yanında Ece yoktur. Azra nefes nefese kalmıştır. Konuşamayacak haldedir. Sadece eliyle beni takip edin işareti yapar. Tam bu sırada Ece ayağının biraz daha iyi olduğunu hisseder ve kendine güvenip kütüğün üstüne çıkar. Ortasına kadar gelmiştir. Son bir hamle daha

yaparsa karşıya geçecektir. Kütük sona geldiğinde kayar fakat Ece çoktan karşıya geçmiştir.Bu sırada Azra'yı ve ailesini görünce Ece sevinçten ağlamaya başlar.Annesi hemen yanına gelip neyi olduğunu sorar. Ece dekolum ve ayağım acıyor, der.Babası Ece'yi kucağına alıp onu piknik alanına götürür.Babası arabadan ilk yardım çantasını almaya gider.O sırada Azra da Ece'nin yanına gelip:

-Merakım yüzünden bu hâle geldin.Çok özür dilerim der ve Ece'ye sarılır.Ece ona gülümser.

Babası geldikten sonra ayağını ve kolunu sarar.Ece şimdi kendini daha iyi hissediyordur.Bu tatsız olayı unutup piknik yapmaya devam ederler.Azra da bu olaydan şu dersi çıkarmıştır:Fazla merak bazen kötü sonuçlar doğurabilir.

Ayşe Naz MUTLU

ALIŞAMAMAK

Pelin,orta boylu, hafif kilolu, saçları omuz hizasında,14 yaşlarında genç birkız.Yaklaşık 2 aydır artık lise öğrencisi. Pelin, 8.sınıfta süper bir sınıftan mezun olmuştu.En azında o öyle düşünüyordu.

8. Sınıfın için artık bir aile gibiydi onun için ve tabii ki sınıftaki diğer arkadaşları için de. Bütün sınıfla konuşur, sohbet eder, eğlenceli vakit geçirirdi.Ama yine de sınıf içinde bir arkadaş grup vardı.Üç kız arkadaş vardı onun için özel ve önemli olan... Derslerine giren öğretmenlerini de çok severdi. Daha doğrusu severlerdi.Dört arkadaş da öğretmenlerine çok değer verirlerdi.Öğretmenleriyle aralarında güçlü bağlar kurmuşlardı.8.sınıf öğrencisi olduklarının farkındaydılar ayrılacaklarını da biliyorlardı ama yine de güzel ve mutlu anılar bırakmak istiyor ve bunu başarıyorlardı da, Evet, samimiyetliliği,sıcaklığı yakalamışlardı.Verdikleri değer karşılığını alıyorlardı.

Pelin ve üç arkadaşı. Yani Simge, Tuğçe ve Meryem. Bütün öğretmenlerini seviyorlardı fakat elbette en sevdikleri olacaktı.Hepsi farklı öğretmenleri seviyordu.Simge hiç dersine girmediği fakat okulda tanıştığı İngilizce öğretmeni Fazıl Ata, Tuğçekinilâp dersine giren ve aynı zamanda sınıf rehber öğretmeni olan Mustafa öğretmeni, Meryem matematiği onun sayesinde

sevdiği Sıdıka öğretmenini severdi.Pelin ise fenbilimleri derslerine giren Emre öğretmeni çok seviyordu.

Öğretmenlerine o kadar bağlılardı ki bir an bile yanlarından ayrılmak istemiyorlardı. Teneffüs aralarında boş zamanlarında dahadoğrusu öğretmenlerini boş buldukları her an yanlarındaydılar.Bütün bir yıl çok mutluydular.Ama aynı zamanda üzgündüler ve korkuyorlardı. Liseye geçmekten,yeni arkadaş,yeni öğretmen,yeni ortam bunları hepsi gözlerinde çok büyük görünüyordu.

Hikâyemin başında beri hep geçmiş zamanlı konuştum, Günümüze dönecek olursak şu an okullar neredeyse iki aydır açılmış; Pelin,Simge,Tuğçe,Meryem ve sınıf arkadaşları liseli olmuştu, Simge, Tuğçe ve Meryem aynı okula gidiyordu. Üçüne de aynı yer çıkmıştı.Pelin ise yalnız kalmıştı, Tekbaşına,hiç kimseyi tanımadığı bir okula gidiyordu.Çok sevipdeğer verdikleri öğretmenlerinden de ayrılmışlardı.Gerçi ayrılmışlardı fakat artık eskisi gibi her istediklerinde görüşüp sohbet edemeyeceklerdi.Kendileri de her istediklerinde görüşmeyeceklerdi.En azından Pelinle, Çünkü okul saatleri birbirine uymuyordu.Pelin zaten çok sessiz, kendi halinde, başarılı olmak için derslerine aşkla çalışan, bir kızdı, farklı bir ortama alışması hiç kolay olmadı.Okulun ilk haftası okumamayı bile düşünmüştü,kimseyle konuşmuyor, tanışmıyordu.

Öğretmenler derse girer, dersini anlatıp çıkarlardı.Teneffüs olunca ya kitap okur ya da müzik dinlerdi.Bu durum hâlâ böyle devam ediyor.

Liseye geçmekten her zaman korkardı. Bu konuda da çok fazla stres yapardı.Yeni ortam hiçbir zaman istemiyordu.Mecbur kalsa bile en azında bir arkadaşının olmasını istiyordu.Böyle bir şey olmadığı içinde çok etkileniyordu ve mutsuzdu.

Bütün gün canı sıkılırdı,okul çıkışları öğretmenleri ziyaret eder,akşamları da arkadaşları ile buluşurdu. Ama bu ona yetmiyordu. Yeni sınıfı kötü değildi, gittiği okul da. Öğretmenler zaten onun için hiçbir şekilde kötü olmadı. Amayine de olmuyordu.

Eski öğretmeni bunu farkındaydı.Birkaç kez konuştular.Pelin her konuşmadan sonra daha da üzülüyordu. Öğretmeni, ailesi, arkadaşları,çevresinde onu fark eden herkesboşuna kafasına takmaması gerektiğini,asıl lisede güzel,mutlu anlar yaşayacağını, önemli dostluklar kuracağını söylüyordu. Ama Pelin bunlara inanmıyordu. Aslında o da biliyordu ya gerçekten bu okula, arkadaşlara, öğretmenlere alışamamıştı ya da hiç alışmak istememişti.

Melisa USLU

GELECEKTEKİ OLACAKLAR

Yıl 2048... İnsanlar teknolojiyi çok ilerlettiler. Yaşanabilir 3 gezegen bulup oralara yerleştiler. Kendilerine yeni gezegenler bulmaya başlamışlardı ama her şeyden habersizlerdi. Bir ay sonra gözlem evine gelen bir sinyalle her şey alt üst olmuştu. O gelen sinyal, uzaklardaki gezegenin sahibi kral Kornaptilyus'tandı. Kral, herkesin kendisine tapmasını, onun himayesine girmesini istiyordu.

Gelen sinyali çözmeye başlayan bilim adamları, bunun savaş sinyali olduğunu anlamıştı. Ama bunu nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Bir hafta sonra bunu açıkladılar. "Ya himaye altına girip sömürüleceğiz ya da savaşıp kazanacağız!" dedi insanların lideri. Herkes savaşa hazırlanıyordu çünkü kral Kornaptilyus'un savaştan çekinmeyeceğini biliyorlardı. İnsanlar için zor bir savaş olacaktı çünkü Kornaptilyus'un ordusu hiç savaş kaybetmemiş ve en üstün ırk olarak biliniyordu.

İnsanlar savaşa iki saat kala hazırlanıp onlar için kıyamet günü gibi olan savaşı bekliyorlardı. Son umut olarak bilim adamları derin uzaya yardım sinyali yollamışlardı. Savaşa bir saat kala o sinyale cevap gelmişti. Uzak gezegenden gelen cevapta: "Yaklaşık iki saat sonra orada oluruz." diye yazıyordu. Bunu duyuran bilim adamları "Kurtulduk!" diye bağırdılar. Savaş başlamış aradan ikisaat geçmişti ama hâlâ yardım gelmemişti. Artık daha fazla dayanamayacaklarını anlayan insanlar pes ettiler.

Kral Kornaptilyus'un yüzü yine gülüyordu. Yüzlerce gezegeni, yldz olmasına rağmen daha fazlasına sahip olmak istiyordu. Kornaptilyus, insanları tamamen yok etmemişti, kalanları köleleştirip türlü işlerde kullanıyorlardı.

Aradan bir yıl geçti. İnsanlardan biri buna dayanamayıp isyan etti. Topladığı insanlarla birlikte harekete geçti. nemli kişileresuikastlar düzenlediler. Bunun farkına varan kral, onların hepsinin idam edilmesini istedi. İnsanların son sözleri ise: "şerefimizle öleceğiz!" oldu. Onları ldrttkten sonra tekrardan yeni gezegen arayışına çıkan Kornaptilyus gittikçe güçleniyordu.

GktuğERTURAL

KAHRAMANLAR CAN VERİR YURDU YAŞATMAK İÇİN

Özliyordu genç adam ailesini. Kaç aydan beri göremediği babasını, annesinin şefkatini, yârinin huzur bulduğu o bahar kokusunu. Özliyordu işte. Ama gidemezdi. Barut kokan bu cehennemi cennete dönüştürmeden gidemezdi. Çayını alıp oturdu banka. Baktı etrafa. Siyah gökyüzüne rağmen gözükten, beyaz çarşafın esir aldığı dağlara baktı. Buz tutmuş Atatürk kürsüsüne, ay yıldızlı nazlısına baktı. Aptal mıydı bu soğukta oturmuş çayını yudumluyordu? Teni, soğuğa karşı tüm savunmasını indirmiş olsa da, içindeki özlem ateşi... İşte onu hiçbir şey dindiremezdi. Yârinin o güzel gülüşünü görmeden, anasının şefkatli kollarında huzur bulmadan dinmezdi. Son çayını da yudumlayıp bardağı yanında bulunan çöpe attı. Soğuktan üşüyen ellerini kamuflajının cebine sokup derin bir nefes aldı sanki yârinin kokusunu içine çeker gibi. Gözlerini esir alan ay yıldızlı sevdalısına karşı birden içinden gelen şarkı söyleme isteğiyle soğuğa inat patlattı bir türkü. Söyledikçe yükseldi dumanlar göğe doğru. Kendini o kadar çok kaptırdı ki türküsüne, kendisine seslenen askerini bile duymadı. Yüzündeki acı ifadeyi silip ciddi komutan maskesini taktı ve askerine döndü. Askerleri onu bu halde göremezdi. Sert otoriter sesiyle sordu askerine:

“Hayrola asker ne oldu?” Mehmet korkuyordu bu adamdan. İnsan değil miydi ki bu adam! Bu soğukta üstündeki incecik ceketle oturuyor, diye geçirdi aklından. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Komutanım bu size gelmiş onu verecektim” elindeki zarfı komutana doğru uzattı.

“Tamam Mehmet gidebilirsin” hazır ola geçip:

“Emredersiniz komutanım” deyip gitti Mehmet.

Acaba ne yazıyor ki, diye düşünmedi değil hani.“Hayır olsun inşallah” dedi genç adam kendi kendine. Zarf içindeki kâğıdı açıp okumaya başladı. Sevgilisi, karısı, nefesi yollamıştı ona bu mektubu. Her kelimeyi her cümleyi iki kere okudu Fırat. Sonunda bitirdiği mektubu katlayıp derin bir nefes aldı. Ne zaman güldüğünü bilmeyen yüzüne yaklaştırdığı kâğıda bir öpücük kondurdu. İlaç gibi gelmişti okudukları. Allah’a şükürler olsun ki herkes iyiydi. Şükretti Allah’a binlerce kez, şükretti. Artık içeri geçmesi gerekiyordu. Ayaklanıp içeri doğru yürümeye başladığı an!.. Kendini hemen kürsünün arkasına atıp kollarıyla kafasını tuttu. Bu da neydi böyle? Kafasını kaldırıp hemen etrafına baktı.Roket ve ardından yağmur gibi yağın mermiler. İçeriden çıkan askerlerine bağırdı boğazı yırtılana kadar“Mevzi al çabuk çabuk çabuk!” hemen askerinin getirdiği silahını alıp çatışmaya

başladı. Yalvardı Allah'a "Allah'ım yardımını esirgeme bu akşam"
diye

"Kafanızı çıkartmayın herkes dikkat etsin!" sahi kaçınıcı şarjörünü bitirmişti? Mantar gibi çoğalıyorlardı ruhunu şeytana satmışlar. Bu böyle olmayacaktı. Hem cepaneleri de azalmıştı. Cepaneleri vardı ama içeri girebilseler... Girmek ne mümkün kafalarını bile çıkaramıyorlardı ki. O sırada aklına bir şey geldi. Tehlikeliydi, hem de çok fazla. Sonunda ölüm bile olabilirdi ama zaten onlar ölümün sevgilisi değil miydi?" "Mehmet kaç el bombası var?" "4 tane komutanım!" "Getir bana, dikkat et!" Mehmet dikkatli bir şekilde getirdi. Yoksa?.. Bu adam deliydi. Tahmin ettiği şeyi yapacaktı. "Komutanım ben yapayım sizi bekleyen var!" Fırat dinlemedi bile. El bombalarını ceplerine yerleştirmeye başladı. "Komutanım ben yapayım. Hem beni bekleyen de yok!" Gurur duydu Fırat bir kere daha askerleriyle ama izin veremezdi. "Komutanım bırakın ben yapayım!" "Çok konuşuyorsun asker!" dedi Fırat sert sesiyle. Tüm bombaları yerleştirdi ceplerine, silahını da kontrol etti. Mehmet'e dönüp, "Eğer bir şey olursa bana yastığımın altındaki mektubu anneme ver." Mehmet dolu gözleriyle baktı komutanına. Asker selamıyla, "Emredersiniz komutanım" dedi "Hakkını helal et" "Helal olsun komutanım" diye bağırdı Mehmet. Fırat içinden saymaya başladı; bir, iki, üç.

"Haydi Bismillah" koşmaya başladı arkasına dahi bakmadan. Altında kayıyordu yer sanki. Yaklaştı düşmana ölüm sessizliğiyle.

Kendini hemen bir ağacın arkasına attı. Güldü dudakları kendiliğinden. Deliriyor mu ne? Cebinden çıkardığı ilk bombayı attı. Sonra ikincisi, üçüncüsü... İşte şimdi onlara cehennemi yaşatıyordu. Bir gülümseme aldı askerleri.

“Fırat komutan yaptı yine yapacağını” dediler minnet duyarak. Daha da yaklaştı Fırat yüreğinde duayla. Son bombanın pimini çekip fırlatabildiği kadar fırlattı. Sonra... Sol göğsünde hissettiği acı! Dumanların arasından nereden geldiğini bilmediği mermiyle vurulmuştu. Yere düştü Fırat yıkılan bir çınar gibi. Her şeye rağmen güldü. Başarmıştı. Hepsini cehennemin dibine yollamıştı. Nefesi kesilmeye başladı genç adamın. Ölüyordu. “Yolun sonuna geldik” diye geçirdi içinden. Vatan uğruna veriyordu canını. Vatan uğruna teslim ediyordu ruhunu Allah’a. Mutluydu, kanı vatan için akmıştı. Son kez dikti gözlerini gökyüzünün sevgilisine. Zar zor kaldırdığı eliyle asker selamı yapıp yumdu gözünü bu yalan dünyaya. Şehit olmuştu. Fırat, vatan uğruna şehit olmuştu. Biliyordu Mehmet komutanının oradan sağ çıkamayacağını. Sirtını duvara başını silahına dayadı. Sonra aklına!.. Okumaması gerekiyordu ama...

Koşarak komutanının odasına girdi. Hemen yastığının altındaki mektubu aldı. Açıp okumaya başladı. Ağlamamak için sıkıyordu kendini. İzin vermiyordu gözyaşlarının akmasına. Daha fazla dayanamadı, okudukça aktı gözyaşları özgürlüğüne kavuşmuşçasına. Mehmet ağlayarak okudumektubu. Sonuna

geldiğinde ağlaması hızlandı mektuba inat. Yatağın yanındaki bayrağa bakarak bağırdı en son cümleyi, “Ağlamayın! Unuttunuz mu? Kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için!”

Yaren DALGILIÇ

DOLY

Çok zengin bir ailenin kızı olan Alya, hayvanlara karşı çok fazla ön yargısı vardı. Hayvanları sevmez korkar ve onlardan kaçardı.Alya tek çocuktuktu. Lüks bir malikânede babası Ali Bey ve annesi Zeynep Hanım ile yaşıyordu. Bu malikânenin işlerini yapan ve malikânenin müştemilatında yaşayan bir aile daha vardı. Evin bahçe işlerini, alışverişini vb. işleri yapan Hasan Bey; mutfak, temizlik vb. işlerini yapan eşi Hatice Hanım ve kızları Ceren ve Ceyda. Ceren,6 yaşında ilkokul 1. Sınıf öğrencisi Ceyda ise 15 yaşında bir genç kız.

Ceyda veAlya aynı yaşıydılar. Ceyda çok alçakgönüllü terbiyeli ve çalışkandı,çalışıp çabalayıp güzel bir lisede burslu okuma hakkı kazanmıştı fakat Alya tam tersi, çok tembel, derslerini umursamaz, havalı biriydi. Ceyda sınavda çok başarılı olunca ailesi Ceyda'nın en çok istediği şey, yani köpek aldı. Ali Bey Ceyda'yı çok sever ve ona imrenir, Alya da keşke böyle olsa derdi.

Ceyda bahçede köpek beslemek isteyince onu kıramamış izin vermişti fakat Alya bu durumdan fazlasıyla rahatsız oldu.Çünkühayvanlara karşı çok büyük bir ön yargısı vardı. Bırakın bahçede beslemeyi, yanından geçince bile fazlasıyla korkup rahatsız oluyordu. Babası Alya'yı dinlemeyip Ceyda'nın istediği köpeği beslemesine izin verince fazlasıyla sinirlenmişti. Alya köpeği dışarı salmayı, başka köpeklerle kovalatmayı denemiş ama

Sude KATIÖZ

ne yaptıysa bir türlü köpekten kurtulamamıştı. Köpeğin adını Doly koydular ama Alya ona “sevimsiz” diye sesleniyordu.

Doly, Alya ondan kaçtıkça ona doğru gidiyor, sürekli peşini bırakmayıp oynamak istiyordu ama Alya bir türlü Doly’ e karşı olan önyargısını kırıp onunla vakit geçiremiyordu. Ceyda ise vakit buldukça Doly ile oynuyor, onu yürüyüşe çıkarıyordu. Ceyda, Alya’nın köpekten korkmasından oldukça rahatsız ve mutsuzduçünkü Alya’nın bir hafta bile geçmeden köpeğe alışabileceğini düşünüyordufakat Alya da Doly’e bir türlü şans vermiyordu.

Alya bir gün Doly’i mecburen yürüyüşe çıkarmak zorunda kaldı çünkü Ceyda evde yoktu. Hasan Bey’in ve Hatice Hanım’ın işleri vardı. Doly ise çok sıkıldığından dışarı çıkmak istiyordu. Alya da bunu fırsata çevirip Doly’i bırakıp eve gelerek evdekilere de, Doly kaçtı tutamadım, dedi.

Akşam olunca Alya arkadaşları ile buluşmak için dışarı çıktı. Fakat gece eve çok geç döndüğü ve sokak da biraz ıssız olduğu için korktu. Çünkü bu sokakta genelde sarhoşlar, kızlara asılan tipler varmış ve tahmin ettiği gibi sarhoş kişiler Alya’ya laf attı. Alya korkup koşmaya başladı fakat bu, işe yaramadı, arkasından sarhoşlar da gelmeye başladı. Tam Alya’yı yakalayacakları sırada Doly ara sokaktan çıkıp sarhoşları korkutarak Alya’yı kurtardı.Alya o günden sonra hayvanlara karşı ön yargısını kırdı ve onlara karşı daha duyarlı olamaya çalıştı.

ÖN YARGI

Bir önceki günün yorgunluğuyla erkenden uyuyakalmıştım. Öyle yorulmuştum ki gözlerimi kapatmamla sabah saat 9'da açmam bir olmuştu sanki.

Gözlerimi açtım, bir süre saate baktıktan sonra ders başlayalı yarım saat olduğunu fark ettim. Hemen kalktım, hazırlanmaya başladım. Elime geçen kıyafeti giydim ve belime kadar uzanan dümdüz saçlarımı özensizce topladım. Hiç sevmezdim oysaki düz saç. Kıvırcık saç her zaman daha çok dikkatimi çekmiştir. Her şeye rağmen saçımın bugün güzel olduğunu düşünüyordum. Çantama birkaç kitap koyduktan sonra ceketimi giydim ve dışarı çıktım. Tam ayakkabılarımı giyerken kulaklığımı unuttuğumu hatırladım. Ayakkabımı çıkarmadan emekleyerek odaya giderken annemle karşılaştım. Annemle de bir süre bakıştıktan sonra uyku sersemi olan annem tatlı bir şekilde gülümsedi, odasına geçti. Bu uyku sevdası bana da aileden geliyordu herhalde. Kulaklığımı aldım ve annemden küçük de olsa azar işitmemenin şaşkınlığıyla dışarı çıktım.

Normalde yürümeyi çok seven bir insan olmama rağmen geç kaldığım için otobüse binmek zorunda kaldım. Okula gittiğimde Zehralar teneffüstediydi. Sınıfa çıktım ve çantamı bıraktım. Aynaya bakmamla kafamı geri çevirmem bir olmuştu. Ben böyle mi binmişim otobüse? Bu saçla mı? Hem de eski okulumdaki pek

hazzetmediğim arkadaşlarımla aynı otobüsteydim. Onlar da sevmezdi beni. Hep açığımlı ararlardı. Kesin dalga geçmişlerdir bu tipimle. Hep öyle olur zaten.

Sınıfa hoca geldiğinde dersin matematik olduğunu fark etmiştim. Tahtada yazılı olan soruyu defterime yazdım. Ödev olduğunu unutmamak için üstüne kocaman “ödev” yazdım ve dersi dinlemeye başladım. Bu dersi sevmeyenleri bir türlü anlayamıyordum. Oysaki çok severim bu dersi. Aslında en yakın arkadaşım Zehra da benim gibi çok sever ama bugün onun bile dersi dinleyesi gelmiyordu. Neredeyse sınıftaki bütün kızlar derse yabancıymış gibi bakıyordu. Ne olmuştu bunlara? Daha da garibi iki kere ikininkaç olduğunu sorduğumuzda düşünen Alp bile dikkatle dinliyordu dersi. Erkekler de garipleşmiş. Derse odaklanmışlardı. Neyi kaçırdım ben? Dersin sonuna kadar dersi dikkatle dinleyen tek kız bendim sanırım. Zil çaldığında Zehra’ya ilk ders ne yaptıklarını sordum. “Makale okuduk.” cevabını aldıktan sonra çok dikkate almadım ve defterime yazdığım soruyu yapmaya çalıştım. Ödevi evde yapmak istemiyordum çünkü.

Arkadaşlarımdaki gariplik birkaç gün böyle devam etti ve asıl gün, 2. Matematik yazılısının olduğu gün bugün. Ama ben hâlâ o tek sorulu ödevi o kadar uğraşmama rağmen çözememişim. Tuğba Hoca bu kadar zor soruyu ödev olarak veriyorsa sınavda bunun iki misli zor sorar diye içimden geçirdim. Moralim bozuktu.

Hoca geldi, kâğıtları dağıttı. Soruları görünce rahatladım çünkü verdiği ödevde göre bayağı kolay sorulardı.

Sınavı olduk yine her zamanki gibi bizimkilerle toplanıp sınav hakkında konuşuyoruz. Benim sınavım ilk sınav olduğu gibi çok iyi geçti, 85 bekliyordum. Zehra'nın da öyle geçtiğini düşünerek sırtarak dolaşıyorum etrafta. Matematikten aldığı not genelde ayakkabı numarası gibi olan İsa, sınavdan 80-90 bekliyor. Şimdiye kadar 50'nin üstünde not almayan Alp, bu sınavdan 90 bekliyor. Bunları duydukça kendimden şüphe etmeye başlamıştım ki Zehra: "40-50 bekliyorum" dedi. O an biz kesinlikle aynı sınavı olmuş olamayız diye düşündüm. Matematiği en az benim kadar iyi olan Ecem de 50 beklediğini söyleyince konuşulanları dalgaya aldım. Çünkü böyle bir şey mümkün değildi. Onlar mı değişmişti yoksa ben onları tanımıyor muydum?Hemen bir sonraki ders hoca sınav kağıtlarını okudu ve bize söyledi:

- İsa 85, Alp 85.

biraz duraksadıktan sonra:

- Zehra 45.

Bunu duyduktan sonra Zehra çok şaşırmadı ve kafasını sıraya koydu. Bense tam uyumak üzereyken bunu duydum ve hemen kafamı sıradan kaldım. Bir yanlışlık olduğunu söyledim hocaya. Tabii dinlemedi beni. Zehra'ya baktım aşırı tepki vermedi. Ne olduğunu sordum. "Zaten yapamıyorum matematiği.Görünüşe bakılırsa Tuğba Hoca'nın okuduğu makale doğruymuş.

Baksana bütün kızlar döküldü sınavda’’ dedi. Neydi bu makale?

Zehra’ya sordum:

- Hangi makale?

Zehra:

- Tuğba Hoca senin geç geldiğin gün derste bize bir makale okudu. Yapılan araştırmalara göre erkekler, kızlara göre matematikte daha başarılı oluyormuş.

-İyi de senin matematiğin çok iyi değil miydi? Neden birden böyle oldu? dedim ve hoca ismimi okudu:

-Aslı 90.

Buna çok sevinemedim çünkü ardından Ecem’in notunu okudu ve o da 50 almış. Bu sonuçların psikolojik bir şey sonucu olduğunu düşünüyordum. Zehra’ya da söylemeyi düşünüyordum ki İsa ve Alp dikkatimi çekmişti. İkisi de yerinde oturamıyordu resmen. Tabii haklılar, matematikten bu notu ilk defa görmüşlerdi. Onlara bakarken Zehra’ya diyeceğim şeyi de unutmuşum. Zehra ve Ecem de üzülüyordu zaten.

O gün eve gider gitmez matematik sorusunu yapmaya çalıştım. Aklıma takılmıştı. Bu ödev cidden çok zordu. Acaba diğerleri nasıl yapmıştı anlamıyorum. Neredeyse iki hafta olacak ve ben hâlâ soruyu çözemedim diye içimden geçirdim ve soruya odaklandım. Uğraştım uğraştım ve uzun uğraşlar sonucu sorunun cevabını buldum. Zaten geç olmuştu. Yattım ve hemen uykuya

daldım. Ertesi günü yine uyuyakalmışım. Ne olacak benim bu halim?Her gün geç kalkıyorum. Uyuyorum bari işe yarasa.Uyuyunca boyun uzar diyorlardı ama... Yalanmış demek ki.

Hemen hazırlandım, kulaklığımı aldım ve dışarı çıktım. Durağa doğru giderken ilk dersin matematik olduğunu ve uykunun ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünüyordum. Bu sırada önümden geçen otobüsü fark etmemişim bile. Bir sonraki otobüsü beklersem ikinci dersin yarısına anca yetişirdim. Bu yüzden yürümeye karar verdim. Kulaklığımı taktım ve en sevdiğimi şarkıyı dinleyerek okula doğru yürümeye başladım. Şarkı dinlerken okula ne zaman geldiğimi fark etmemişim. Okula geldiğimde herkesteneffüsteydi. Sınıfa çıktım, çantamı bıraktım ve Tuğba Hoca'nın ödevleri ilk ders kontrol ettiğini düşünerek ödevi göstermek için yanına gittim. Hoca da biliyordu benim sürekli geç kaldığımı ve ödevi teneffüste gösterdiğimi. Ama bu sefer yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. " Ödevi gösterecektim." dedim. Hoca, ödevin olmadığını söylediğinde ödevin daha eskiden verildiğini hatırladım."Geçen haftaki soruyu daha yeni çözebildim gerçekten bayağı zordu." dedim. Hocanın bakışlarından beni anlamadığı belli oluyordu. Defteri eline tutuşturdum ve soruyu gösterdim. Hoca, soruyu çözdüğümü görünce birden oturduğu süslü sandalyesinden kalktı. Gözlerini kocaman açtı. Göz göze geldik. Gözünü o kadar çok açmıştı ki göz teması kuramadım ve gözlerimi kaçırdım. "Aslı" diye bağırdı.

Gerçekten korkmuştum.

-Efendim hocam dedim

- Nasıl çözdün bu soruyu? Sadece bir buçuk haftada mı çözdün?

- Daha erken çözmem gerekmiyor muydu? dedim

Hâlâ hiçbir şey anlamamıştım. Oluşan birkaç saniyelik sessizlikte büyük ihtimalle hoca bu kadar saf birinin bu soruyu nasıl çözdüğünü düşünüyordu. Ama ben hâlâ meraklı bir şekilde hocaya bakıyordum.

Hocanın anlattığına göre bu soruyu profesörler yaklaşık bir aydır çözemiyormuş. Eğer ben diğerleri gibi bu sorunun profesörlerin yapamadığı soru olduğunu bilseydim eminim ki soruyu yapmak için bu kadar çok çaba harcamazdım.

Demek ki derse geç gelmek yani uyuyakalmak o kadar da kötü bir şey değilmiş! Buradan çıkarmam gereken ders bu olmasa bile uykunun bir faydasını daha öğrenmiş oldum.

İrem AKAKIN

GÜVENLİK ÖNCE GELİR

Manisa’da birçok bisiklet turu düzenlenmektedir. Bu turlara isteyen tüm bisikletliler katılabilir. Buna Enes, Namık ve Gizem de dahildir. Çoğu tura katılan Enes, Namık ve Gizem birbirlerine az çok göz aşinalığı kazanmışlardır. Bir tur esnasında tanışırlar ve arkadaş olurlar.

Bu arkadaşlık devam eder ve kendi aralarında da ufakturlar yapmaya başlarlar. Spil’den tut Uşak’a kadar giderler. Fakat Enes hiçbir güvenlik önlemi almaz (kask, gözlük vs.). Bunu fark eden Gizem sorar,

- (merakla) Neden hiçbir güvenlik önlemi almıyorsun?
- İhtiyaç duymuyorum.
- Fakat güvenlik önceliklidir. Önlem almazsan yaralanabilirsin.
- Bence bu o kadar şart değil, yani bisiklet sürüyoruz ne kadar hızla kaza yapabiliriz ki?

Namık atılır,

- Bu konuda Gizem’e kesinlikle hak vermeliyim, önlemsiz yola çıkmamalısın.
- Hayır, bir şey olmaz yeterince dikkatli ve yavaşım.

Aradan zaman geçer. Enes inatla hala önlem almaz. Bir gün 3 kişi (Enes, Namık, Gizem)dağa çıkar. Yollar kumlu olduğu için rüzgâr esince Enes’in gözüne kum kaçar.

Diğerleri bundan etkilenmez çünkü gözlük takarlar. Enes gözlerini silerken önünü göremez ve kaza yapar. Takla atarak düşer.

Düşerken kafasını çarpıp birkaç metre sürüklenir. 5 – 10 dakika yerinden kalkamaz. Kafasını sert çarpmıştır, kolu da kırılır, eldiven de olmayınca elleri de yara bere içinde kalır.

Acilen hastaneye giderler ve koluna alçı takılır. Doktor “Bu seferlik kazayı bir kırıkla atlattın, önlemini almazsan daha kötü sonuçlanabilir.” der. İşte o an pişman olur Enes. Ama pişmanlık bir fayda sağlamaz. 3hafta bisiklet süremez. Gizem ve Namık’ın haklı olduğunu iş işten geçince anlar.

Tekrar bisiklet sürebilecek hâle gelince kask, eldiven ve gözlüksüz bakkala bile gitmez.Hatta uzak ve dik dağlara çıkarken dizlik ve kolluk bile kullanır. Artık herkesten dikkatli bisiklet sürer. Eğer siz de bisiklet sürerken önlem almazsanız daha kötü bir şekilde yaralanabilirsiniz benden size hikâyesi.

Faruk KESGİN

AĞANIN BÖLGESİ

Arkadaşlarım, fakir öğrenciler için bu bölgeye bir yurt planlıyoruz, bize öncülük edersen yardım toplarız, dediler. Onları kıramayıp ertesi sabah çok zengin ve toprakları çok diye Ağa dediğimiz şahsı aradım.Yardım istediğimi anlayınca, “Elimden geldiği kadar yardım ederim,yarın uğrarsan konuşuruz”dedi.

Büyük bir ümitle yanına gittim ve nasıl planlar kurguladığımızı anlattım. Beni dikkatle dinledikten sonra cebinden bir miktar para çıkartıp, ‘Buyur bakalım.’ dedi.“Bizimde çorbada tuzumuz olsun.” Uzattığı paraya bakıp şaşırđım ama işi pişkinliğe vurarak,“En azında yüz katını bekliyordum,malzeme fiyatları o kadar arttı ki...”“Şimdilik bu kadar yeterli olsun.” dedi. “Belki daha sonra gerisi gelir, bir bina için yer almam gerekiyor o yüzden fazla veremiyorum. Ne kadar arazi lazım?” diye sorunca, “İki yüz dönüm” dedi “Olur da istediğim arsaları alırsam bu projenize milyonlar bağışlarım tabii ismimi verirseniz miktarı biraz daha arttırırım.”

Teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldım.Kısa bir süre sonra inşaata başladık.Bu sırada para sıkıntısı çektiğimizden arada sırada ağayı hatırlıyor aldığı arazinin kaç dönüme ulaştığını izliyorduk. Üç ay sonra kendisine telefon ettik. İş yerinde yoktu yada bize öyle söylemişlerdi.Bizimle konuşan kişi sekreteriydi.Durumu anlatırken,

“Ağanın yeri, çoğu göl kenarı olmak üzere, yüz yirmi dönüme ulaştı.”dedi “Şimdi sıra gölün kenarındaki ormanlık yerde...”

İnşaatın kabası tamamlanınca,tekrar ağayı aradık.

Yine kendisi büroda yoktu.Karşımıza sekreteri çıktı.Haberleri verirken, “Ağanın yeri göl kenarı ve çam ağaçlarının arası olmak üzere, yüz seksen dönüme ulaştı.”dedi “İşin çoğu bitti biraz sabredin.”

Milyonlara kavuşmak amacıyla ağayı tekrar arayınca, “Ağanın yeri bir çınar ağacının altı olmak üzere iki metrekareye indi”dedi. “Kendisi 2 gün önce öldü duymadınız mı?

Abdullah Mesut ARSLAN

TEKNOLOJİNİN VERDİKLERİ

Bilgi teknolojileri çalışanı olan Berk, her sabah olduğu gibi bu sabahda yani çarşamba sabahı da aynı şekilde ofise gider. Yine her zamanki işler güçler. Ama bugün sanki bir farklıdır. Bir yoğunluk, bir kalabalık, bir koşuşturmaca... Olanları anlamaya çalışır. Her şeyden habersiz etrafa bakınır. Ardından çevrede koşanlardan birine yaklaşır ve ona neler olduğunu sorarfakat çalışan, Berk'i duymamaktadır ve Berk'i cevapsız bırakır. Berk tekrar başka birine aynı şekilde sorar fakat o da cevapsız bırakır. Berk bu sefer başka birine... Sonra tekrar başka birine... Sonuç diğerlerinden farksızdır.

Bundan sonra Berk, Salim Bey'in yanına gider. Salim Bey, Berk'in patronudur ve ona sorduğunda, bugün saat 15.00'te bakanlar kuruluna ve bir öğrenci grubuna verilecek olan çok önemli bir seminerin olduğunu söyler. Ardından sözlerini devam ettirerek asıl sorunun ise buna biray boyunca çalışmış olan seminer sunucusunun hastalandığınıve seminere katılamayacağını söyler. Telaşın bundan kaynaklandığını söyler.

Berk sonra odadan ayrılır. Ofis için çok önemli olduğunu duyduğu için, acaba ben yapabilir miyim diye düşünür. Aynı zamanda başka kişiler de aranmakta fakat saat de ilerlemektedir. 12.00 olmuştur son üç saat ve daha sunucu yok, Berk karar verir ve kendine güvenerek Salim Bey'in odasına tekrar gider.

Salim Bey'e sunucunun bulunup bulunmadığını sorar ve maalesef, cevabını alınca, ben yapabilirim isterseniz, diye aniden fikrini söyler. Salim Bey "Gerçekten yapabiliyor musun?" der tekrardan. Berk, neden olmasın gibisinden kendine güvenir bir şekilde cevap verir ve sonuçta sunucu sorunu ortadan kalkmış olur. Fakat şöyle bir sorun ortaya çıkar ki o da Berk Bey'in daha önce böyle önemli bir seminerde görev almamış olmasıdır. Biraz heyecanlıdır, aynı zamanda da korkulu. Fakat geriye kalmıştır iki saat ve o iki saat içinde de minik bir eğitim alacaktır. Kendine güveni yüksektir ve onun bu öz güveni çevresindekilerin de moralini yükseltmektedir.

Seminer saatine son 30dk. kalmıştır. Berk, ufak bir bilgilendirmeden geçer, yani yapması gerekenleri öğrenir. Anladığını anlamıştır gerisini de doğaçlama yapacaktır herhalde. Öğrenci grubu salona girer. Bakanlar ise son 5 ila 10dk. kala gelecektir. Berk, konuşmasını öğrencilerin gelmesiyle bitirir ve sonra kameralar kurulur, bakanlar da gelip yerlerine oturur. Berk beklenir, Berk heyecanla semineri sunacağı yere gelir ve alkışlarla sunuma başlar. Hoş geldiniz faslı, konuları tanıtmaya yerleri vs. söyledikten sonra seminerin genelini anlatan konuya gelir. Bu, çok önemlidir çünkü dinleyenlerin arasında öğrenci grubunda vardır ve onları yanlış yönlendirmemeleri çok önemli bir meseledir. Başlamıştır konusuna sonunda. Yazdıklarını başlar okumaya:

Teknolojinin bize sağlamış olduğu birçok yarar var fakat sağladığı

yarar kadar da zararı bulunmaktadır maalesef.Şimdi size önce yararlarından sonra da zararlarından bahsedeceğim.

İnternet aracılığıyla dünyanın diğer ucundaki bilgiye ulaşabiliriz.Teknoloji sayesinde insanların yaşam standardı arttı. İnsanlar teknoloji sayesinde işlerini daha hızlı ve yorulmadan yapıyorlar çünkü bir çok makine insan hayatına girdi. Teknoloji tıp alanını da ileri seviyeye taşımıştır. Tıpta ilerleyen teknoloji sayesinde insanların hastalıkları daha hızlı şekilde saptanıp tedavi edilebiliyor. Eğitim alanında teknolojinin gelişmesiyle birlikte eğitim daha da kolaylaşmış ve modernleşmiştir. Teknolojinin sayesinde matbaa gelişmiştir böylece insanlar duygu ve düşüncelerini daha kolay anlatmıştır. Kitaplar, insanlar için ulaşılmas bir şey olmaktan çıkmıştır.Teknolojinin ilerlemesiyle birlikte ulaşım ileri seviyelere çıkmıştır. Eskiden insanlar bir yerden bir yere günlerce yürüyerek ya da hayvanlarla giderken şimdi uçakla dünyanın diğer ucuna bir kaç saatte gidebiliyorlar?Teknoloji, verilere kolay erişebilmemizi sağlar ve insanlara zamandan tasarruf ettirir. Şimdi zararlarından söz edelim. Teknolojinin ilerlemesiyle daha fazla kâğıt üretimi için yada yerleşim yerleri açmak için ormanlar yok ediliyor.Teknoloji silah sanayisi gibi alanlarda da kullanılmaktadır. Örnek olarak Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombaları verebiliriz.Teknoloji yüzenden araçların egzoz dumanları temiz havayı her gün biraz daha kirletmektedir.Sanayileşme ile fabrikalar artmaktadır ve

fabrikaların bacalarından çıkan dumanlar doğal çevremizi kirletmektedir. Teknolojinin ilerlemesiyle birlikte makineleşme başlamıştır ve bu nedenle birçok insan işsiz kalmıştır. Dünyadaki küresel ısınmanın giderek artmasının en büyük nedeni ise her gün ilerleyen teknolojidir. Bu gibi sağladığı zararlarda bulunmaktadır bunlara dikkat ederek adımlarımızı atmalıyız." diyerek son konuyu da bitirir ve böylece semineri tamamlar.

Seminerin bitmesinin ardından bakanlar kurulu tarafından ayakta alkışlanan ve haberlere manşet olan bu seminer, öğrenciler için bir bilgi kaynağı olmuştur. Aynı zamanda ofisin daha iyi yerlere gelmesini, Berkin iş yerinde terfi almasını da sağlamış ve görevli olup da gelmeyen seminer sunucusunun işten atılmasına sebep olmuştur.

Enes UĞUR

YAŞAMAK

Siyah... İçinde kanı barındıran ruhun damgası... Kan kırmızısı bir siyah... Renkler karıştı, siyah oluştu. Gök gürledi.Ucu nasırlı bir el, toprağı kazıdı. İkiye ayırdı. Toprağın içinden bir bardak çıktı, içinde hayallerin ipe asılı olduğu. O ipi boynuma doladım. Katranlı yollarda attığım her adım, oldu bana önadlarım. O isimlerle çıktım yola.

Eskime. Bitme. Tükenme.Neden bu isimler? Tahmin et... Ben söyleyebilirim. Elimde bir sigara... Avuçlarımda umutlarla her yana. Mağlubum, yürüyüşümden hallice.Elimdeki sigara hafifçe aşağıya kayıyor. Avuçlarımdaki umutlara tırnaklarını batırıyor. Oluk oluk kan, büyüyle dans ediyor sonra. Ezeli bir su geliyor. Bu defa kanıma katılıyor su. Birlikte hareket ediyorlar. Sağ elleri yana kayıyor. Ayakları kendi etrafında dönüyor. Ufak kıkırtılar havanın çocuğı oluyor.

Beynim... Hiçbir şey anlayamayan uzvum... Zaman o kadar asi ki bir şey anlamamamıza rağmen ilerliyor. Zaman kel. Saçları çıkacak daha.Öğrenecek şeyi çok fazla. Çok.Ondan alacaklarımı bu dans eden suya aşılacağım. Çünkü kanıma prangalar bağladım. Suyu kokladım. Su değildi bu. Besbelli alkoldü. Kanımı sarhoş etti.Mürekkebe alkolü karıştırdım. Derin bir nefes aldım. Zihnimdeki kanları kâğıtla karşılaştırdım.

“Kadim dostum, umarım bu mektubu okuyorsundur ve aynı zamanda kalbine içten bir şekilde örülüyorsunuzdur. Belki bu yazacaklarım sana ulaşamayacak bile. İnan, bunları öyle hevesle yazıyorum ki...Şimdi sana söyleyeceğim söz farklı. Ağabeyimden bile sakladığım kadar önemli. Bundan dolayı eşinin dahi bilmesini istiyor değilim.

Beni iyi oku şimdi. Kitapların satır aralarına bakabilirsen eğer orada benim gözlerimi görebilirsin. Gözlerimden istediğini oku, lütfen. Peki, şiirleri duyabiliyor musun? Onların dilini iyi dinle. Oralarda bir yerlerde benim sesimi büyük ihtimalle duyacaksın. İşte o sesten ne kadar iyileşmeye çalıştığımı anla.

Bu kalem, alkollü. Bu hücreler, alkollü. Bu gözler, alkollü. Ama sarhoş olan sadece yüreğim. Onu tam anlayamıyor, dinleyemiyorum.

Evet, alkolü kullanıyorum.

Evet, sigarayı kullanıyorum.

Evet, hem de fazlaca.

Bağnazım belki. Bilemiyorum.

Ailemi düşünüyorum, iliklerime kadar titriyorum. Beni anlıyorsun, biliyorum. Ruhum mayhoş oluyor, oralarda bir yerlerde iki beden can buluyor; biri küllerden doğmuş, diğeri ise iyilikten ölü.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Ama bırakmak istiyorum. Cidden. Sigarayı, alkolü... Hepsini. Bunları yazarken kendimden

utanyorum aslında ama senden başka anlatabileceğim bir kişi bile yok. Senden yardım istiyorum. Senin yardımını istiyorum. Özledim. Ailemle iki muhabbet kurmayı, şakalaşmayı, sarılmayı... Dışarıdan umursamaz görüldüğüme bakma sen, içimde resmen saçma sapan duygular var. Tuhaf, değil mi? Ya da daha doğrusu ruhuma abanıp hayallerimi kana kana içtiler. Bundan sonrasıya tutunacağım tek dal, kan kırmızısı bir siyah. Onu da kaybediyorum galiba. Nasıl sigaradan annemi, alkolden babamı kaybettiysem bunda da bunu... Siyahı.

Oysa siyahtan bütün renkleri karıştırdığımızda kendisinin oluştuğunu ve aslına bakarsak belki de siyahın rengârenk olduğunu öğrenmiştim. O günden beri siyahtım.

Bir gün siyahı kazıdım. En dip noktasına kadar gittim. Orada renklerin hepsini gördüm. Ay şeklindeydi. Elimi oraya koyduğumu hatırlıyorum. Herhangi bir renk alacaktım. Hangi renk geldiyse...Elime baktığımda yeşil rengi gelmişti. Yeşil bir ay.”

“Ne yapıyorsun?” Cevap veremedim. “Duydun mu beni? Biliyor musun, sürekli o kadar çok düşünüyorsun ki ne düşündüğünü deli gibi merak ediyorum. Bazen, diyorum, keşke zihnini köşe bucak gezebilseydim.” Yine cevap veremedim. Pişmanlıklarımı tekrar gözden geçirdim. ‘Keşke’ sözcüğünü kullanmak kadar kötü bir şey yoktu. Kalemı yerine koydum, gözlerimi kapattım. Bundan sonra bağımlı olmak istemiyordum. Hele ki böyle itiraflar yapmışken.

Hayallerim... Neler kaybettiğime bakıyorum. Her şeyimi. Bu üç cümle zihnimde yankı yapıyor. Sonra o yankılar bir bir patlamaya başlıyor.

Şu an zihnimde bu cümleler ufak ufak patlarken aynı zamanda farklı bir şeyler daha oluyor. Yeşil dumanlar arasından bir şeyler çıkıyor. Gözlerime bakıyor. Beden diliyle konuşuyor. Al, diyor sonra avucunu açarak bunlar senin hayallerin.

Hani o sigara senin avucundaki umutlara tırnaklarını batırmıştı ya, şimdi kurtulmak istiyorsun ama. Bu yüzden, bu yüzden al hayallerini her gece yastığının ucuna koy, onlara iyi bak. Senin onlardan başka hiçbir şeyin yok çünkü. Şimdi anlamıştım. Hayal yoksa insan da yoktu.

Düşünün... Birinin elinde her şeyi var. Parası, gücü, maddiyatı, maneviyatı, sağlığı, dış görünüşünün güzelliği, ona olan ilgileri.... Neyi hayal edecekti? Ne için çalışacaktı? Neden? Kendini boşlukta hissedecekti.

Benim gayem, sigaradan kurtulmaktı. İnanmak, başarmanın yarısı derler. Ben inanmanın ötesindeydim artık. Bütün hayatımı baştan kurgulayan bir şairdi sigara. Kurgulanmış hayatıma tuz biber eklenilmiş bir şiirdi alkol. Bir cambazdı umutlar. Hayallerden ilmek ilmek örülmüş olan ipin üzerinde fütursuzca dolaşıyordu.

Bana kalan, cambazı eğitmektir. İlk yaptığım şey acemi cambazın beni eğitmesine izin vermektir. Ama hayır. İpler benim elimdeydi artık. Sigara, alkol, içki, uyuşturucu... Geç kalmamıştım.

Neredeyse bir buçuk seneden beri, ilk defa, ben geç kalmamıştım.
Bir şey için geç değildi. Hatta hiçbir şey için geç değildi.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Bir şeyi başarıyordum.
Kendi çabamla. Bu öylesine bir çaba değildi. Bu... Çok güzeldi.
Çok güzel bir histi.En az bağımlılığımı bırakacak ve belki de bunun
sayesinde kendi hayallerimin kandan yapılmış, çürük kokan
duvarlarını yenileyecek, başkalarına bırakmadan her zerresini köşe
bucak gezecek kadar.Yahut hayallerimde ruhumu yeşil bir aya
teslim edecek kadar.

Seher ARİÇ

EĞİTİM ŞARTLARI'NIN ÖNEMİ

İki yıl önce öğretmen olmama rağmen ancak bu yıl atandım. İlk görev yerim kırsal bir bölgede bir kasaba, bu kasabada görev almak başlarda beni heyecanlandırmıştı. Ama kasabada geçirdiğim ilk hafta fikrim değişti. Çünkü buradaki şartlar benim gibi kentte büyümüş bir insan için çok zordu.

Okuldaki ilk günümde okula giderken zorlanmıştım çünkü ulaşım şartları çok kötüydü. Okula geldiğimde ise durum bundan çok da farklı değildi. Okulun duvarları yıpranmış, boyasından neredeyse eser kalmamıştı. Ayrıca o gün öğrencilerimin bir kısmı ile de tanıştım. Bir kısmı ile diyorum çünkü aileleri yalnızca temel ihtiyaçlarını karşılayabildiği için bazı çocuklar da ailelerine yardımcı olmaya çalışıyordu. Hepimizin oyun oynadığı gezip eğlendiği yaşlarda hayatın zorlukları ile savaşıyordu. Ben bu yaşta bile çok fazla zorlanıyorum. Ancak bu çocuklar 'öf' bile demiyorlar.

Okuldaki öğretmen sayısını saysak iki elin parmaklarını geçmez ama öğrenciler o kadar çalışkandı ki neredeyse hepsinin notları çok iyiydi ama aralarında biri vardı ki o diğerlerinden farklıydı. Eylül, diğerlerinden daha azimli, daha çalışkandı ve onun en büyük hayali öğretmen olmaktı. Eylül, ders çalışmaktan arta kalan zamanlarında dikiş diker ve bundan aldığı para ile de kendine

kitap alırdı. Hatta bir gün kıyafetindeki çiçek desenini görünce ona çok yakıştığını ancak neden böyle bir şey yaptığını sordum, o da bana :

-Şey hocam...Okul formam yırtılmıştı bende biriktirdiğim para ile kitap aldığım için yama yaptım demişti. O an yer yarılrsa da yerin içine girsem diye düşünmüştüm ve kendi kendime ne yaptın sen Hande, diye kızmıştım. Daha fazla sessiz kalmadan:

-O zaman sınıfta görüşürüz Eylülcüğüm, diyerek sınıfa gitmişim. Burada yalnızca üç yıl kaldım daha sonra tayinim çıktı ve İstanbul'a gittim.

İstanbul'a gittiğimde şartlar daha kolaydı. Okula giderken engebeli yollardan geçmiyordum. Okulun duvarları yıpranmış değildi ya da öğrencilerim dikiş dikmiyordu. Aslında bu duruma seviniyordum ancak öğrencilerimin bir kısmının hayatı çok kolay olduğu için şımarıktı. Aralarında en şımarık olanı da Hayat'tı. Tüm öğretmenler de ondan şikâyetçiydi çünkü dersi dinlemiyor ve her gün bıkmadan en arka sıraya geçerek tüm gün orada bir çanta gibi oturuyordu. Bir keresinde konuşmayı denedim, ona:

-Neden böyle yapıyorsun, dediğimde o da:

-Bu benim hayatım ve siz benim hayatıma karışma hakkına sahip değilsiniz, demişti. Ben de bunun üzerine:

-Evet, belki de haklısın, ben sana karışmam ama ya ailen, onlar böyle bir hakka sahip değil mi? dediğimde ise hiçbir şey dememişti. Zaten daha sonra bir daha bunu denemedim. Hayat ile

yaptığım bu diyaloğu beklı de on kişiyle daha yapmıştığım ama hişbirinde bir faydasını gorememiştim.

Aradan on yıl geçti, geçen hafta Eylöl ile buluştuk hayalindeki gibi öğretmen olmuş ve şu an kendi okuduğu okulda öğretmen olarak çalışıyormuş. Arkadaşlarından duyduğuma göre Hayat ise çok fazla okumamış ailesinden kalan şirkette çalışıyormuş. Evet, şehirdeki şartlar her ne kadar iyi olsa da kasabada yaşayan insanlar genelde daha azimli daha alışkan ve hayatın zorluklarına karşı daha dirençli oluyorlar.

Sennur PELİTLİ

NEREDE O GÜNLER

Soğuk hava etkisini git gide artırırken Ayla, sıkı sıkı sardı elindeki atkıyı küçük kızının boynuna. Eşi Barış az önce çıkmıştı evden. İşleri bu sıralar pek bir yoğundu. Elindeki, küçükken annesinin ona doğum günü hediyesi olarak ördüğü mavi bereyi de geçirdi kızının başına. Kulaklarını sıkı sıkı örttü. Sevgi dolu gözlerle bakarak inceledi karşısındaki küçük yüzü.

Ali dede yeni uyanmıştı o sabah. Yağmurlu, soğuk havalardan mıdır bilinmez eklem ağrıları bugün daha şiddetliydi. Yanında eşini göremediği kaçınıcı sabahtı hatırlayamadan yatağından kalktı. Gittiği kaçınıcı doktor olduğu bilinmezken doktorunun tavsiye ettiği esneme hareketlerini uygulamaya başladı. Yeterince esnediğinden emin olduktan sonra, ağzını acıttığı için başucunda suya koyduğu dişlerini taktı. Hemen yanındaki gözlerini dinlendiren, lakin çıkardığı yerde unuttuğu gözlüklerini geçirdi gözüne. Midesine birkaç lokma sokabilmek umuduyla evinin ahşap merdivenlerinin gıcırdayan sesini dinleyerek indi aşağı kattaki mutfığa.

Ömer, o sabah da geç kalmamak için koşarcasına çıktı kaldığı evden. Havaasına, suyuna alışsa da bu yeni memleketin düzenine bir türlü ayak uyduramamıştı. Kahvaltı yapmayı biraz daha vakit kazanmak için ertelediğinden, midesi gurulduyordu. Kaldığı evin önündeki sokağın pastanesinden karnını

doyurabilmek için birkaç şey aldı.Okuluna yürürken bunları da açlıktan guruldayan midesine göndermeyi planlıyordu. Birçok yemeğini tatmıştı bu yabancı memleketin.Hiçbiri de annesinin, küçükkendışarıda oynayıp döndüğünde hazırladığı yemekler gibi değildi.

Ekin'in sevmediği saatlerdi bunlar. Annesi onu anasınınına götürüyordu sabahları. Oradaki arkadaşlarını sevse de anne ve babasıyla işlerinin yoğunluğundan dolayı pek vakit geçiremediğinden nazlıydı bu günlerde biraz. Zar zor ayrıldı annesinden. Okul çıkışlarında annesi ya da babası daha işten çıkmadığı için dedesinin evinde kalıyordu. Dedesi Ali ile sohbet etmek, Ekin'in en sevdiği şeylerden biriydi. O yüzden hiç tanımadığı anneannesini dinlemek, annesi ile dayısının küçüklüklerini hayal etmek, bebek oynamaktan daha çok zevk veriyordu ona. Hele dedesinin eski meslek hikâyeleri, onlar en sevdikleriydi. Çıkış saatini ipe çekerken oyun oynamaya başladı.

Ayla ve Barış'ın işleri bugün daha yoğun ilerliyordu. Yağmurlu havadan dolayı birçok işi aksarken bugün iş saatlerinde çıkabilmeleri pek mümkün gözüküyordu. Kızları, okul çıkışında servisle dedesine gideceğinden rahattı ikisi de. Ali dede zar zor yaptığı kahvaltısından sonra cam kenarındaki tekli koltuğuna kurularak olan bitene göz atmak için günlük gazetesini okumaya başladı.

Birkaç haber okuduktan sonra memleketin haliyle iini sıkıntı kaplarken gözü duvardaki ahşaptan, el oymas ile şekillendirilmiş eski zaman saate kaydı.Torunu olan kk kızın gelmesine birkaç dakika kalmıştı. Torunu ile sohbet etmek, Ali dedeyi motive eden şeylerden biriydi. Sanki büyük bir adammişasına onu dinleyen bu kk hanım, ağrlarına doktorların verdiği ilaçlardan daha iyi geliyordu.

Oğlu mer ile de uzun zamandır konuşamayan Ali dede, iini ferah tutmaya çalışsa da kolay değildi. Oğlunun yabancı memleketlerde hayatını kurma çabası onu gururlandırsa da sık sık grşememenin verdiği zlem bir yanını buruk bırakıyordu.Kalbini kötü düşüncelere kapatırken zili ald.

Ağır adımlarla ilerde evinin girişine geldi.Kapy aınca göreceği görüntüyü biliyordu Ali dede.Kızı yine sarp sarmalamıştı kesin torununu.Renk renk berelerinden biri başındadır,atkısı da sımsık boynuna sarılmıştır diye düşündü Ali dede.öğretmenlere de sıkıca tembih ediyordu Ayla.Kızı okuldan ıkarkenonun kk bir lahanaya döndüğünden emin oluyorlardı.Ali dede açtı kapy.Yavaş yavaş gözüyle taradı torununu.önce mavi bere girdi odağına.Aklına eşi geldi.Ne hevesle örmüştü onu kızları için.Gözleri dolmaya başlarkenminik kız çoktan sarlmıştı gövdesine. Sımsık kavrad karşısındaki ince bedeni.

Kapıyı kapatırkenkucağından inen Ekin çoktan içeri doğru koşturmaya başlamıştı bile.Gazetesini katlamış,gözlüğünü de onun üstüne koymuştu dedesi.Küçük kızın alışkın olduğu bir görüntüydü bu.

Ali dede tekli koltuğa geçip eski pozisyonunu alırken Ekin de karşı koltuğa kuruldu.Heyecan içinde o gün yaptıklarını anlatmaya başladı dedesine.Laf sırası hep ondan başlardı.Daha sonra da dedesi sözü eline alır, başlardı anlatmaya.Ali dede huzurla dinledi karşısındaki küçüğü.Ağrıların hafiflediğini,mutlu olmaya başladığını hissetti.

Ekin son sözlerini söylerkenlaf çoktan Ali dedeye geçmişti bile.Dedesi anlatmaya bugün annesinin başına taktığı mavi bereyle başladı.Selma annecanne ne de heyecanla,emekle örmüştü onu.Ayla ise ne mutlu olmuştu hediye paketini açarken.Ali dedenin yavaş yavaş gözleri dolarken Ekin çoktan kendini kaptırmış,minik elleri ile hediye paketi açan annesini hayal etmeye başlamıştı bile.Konu açıla açıla eski zamanlara kadar geldi.Ali dede o zamanların sıkıntılarından bahsetmeye başladı.Bir vakitler tek sorun gaz lambalarının gazının çabuk bitmesiykenşimdilerde daha yüksek model arabaya sahip komşulardı.Ne de komikti insanların bu açgözlülüğü.Çocuklar sokakları oyun bahçesi bilirken ne kadar da güzeldi aslında Dünya. Eskiden karınlarımız bir salça ekmekle doyardı, dedi Ali dede, dudağındaki tebessüm o günleri

anımsadığını belli ederken. Dedenin yüzündeki gülümseme küçüğe de geçti.

Bir nefeslik kısa aradan sonra konu televizyona gelmişti. Ali dede renksiz kutuyu görünce bile ne kadar heyecanlandıklarını anlatırken Ekin gülmeden edemedi. Komik gelmişti ona siyah-beyaz dünya. Televizyon konusu da bu ikiliden nasibini aldıktan sonra konu yerini aileye bıraktı. Ali dede bu kez daha içli bir sesle devam etti konuşmasına. Selma anneanne yaşarken ne de güzel yemekler yaparmış. Ali dede göbeğini işaret ederken gülümsedi ona Ekin. Anneanesi ile tanışma fırsatı olmasa da dedesi hep anlatırdı ona. Dayısı okumak için yurt dışına gitmemiş, annesi daha babası ile tanışmamışken her akşam masaları kurulur, upuzun saatler o tabaklarla devrilirmiş. Selma anneannenin ölümü, dayısının okulu, annesinin evlenmesi derken bir gün o sofrada yalnız kalmış dedesi.

Ali dede anlatmaya ara verdiği sırada evin telefonu bozdu sessizliği. Arayan Ayla'ydı. Eşi ve kendisinin işinin uzadığını, daha geç geleceklerini haber vermişti. Küçük kız bu habere üzülemedi bile o an. Dedesinden dinleyeceği çok şey vardı daha. Ali dede telefonu kapatınca ona bakan bir çift meraklı gözle devam etti anlatmaya. Ağrılarının onu daha çekilmez biri yaptığından bahsetti bu sefer. Ekin, itiraz edercesine kafasını iki yana salladı bunu duyunca. Bu düşünceye asla katılmıyordu çünkü. Yalnız kaldığı bu

sofrada hiçbir yemeğin tat vermediğinden, ayrıca yediği hiçbir yemeğin de karısınınki gibi olmadığından bahsetti Ali dede torununa. Rahatlamış hissediyordu kendini bir nebzecek de olsa. Soluğu daha fazlasına müsaade etmediğinden sustu Ali dede. Sessizliklerini bozan telefonda sonra fark etmedikleri ne çok saat geçmişti. Küçük kız ile birbirlerini seyrederken kapı çaldı.

Ekin aklında dedesinin anlattıkları ile koştu kapıya hevesle. Gelenlerin, onu almak için anne ve babası olduğunu biliyordu. Kapıyı açtı, yanılmamıştı. Ali dede de torununu yolcu etmek için kapıya yürürken Ekin'in söylediği sözle hafif dolu olan gözlerinden bir damla yaş akmıştı bile: "Bu gece dedemde yemeğe kalabilir miyiz?.."

Nil TUNAY

ÖZ GÜVEN

Dile kolay bir yıl... Bir yıl boyunca o olimpiyatlara katılmanın hayalini kurmuş, bir türlü cesaret edememiştim. “Yapamam, olmaz, sen başaramazsın!” sözleri hep kulağımda yankılanıyor, içimdeki o küçük çocuk hevesini bir bir kırıyordum. Çoğu zaman bu tarz şeyleri arkadaşlarıma söylemeye çekinirdim. Onların gözüne girebilmek için hiç kendim gibi davranmaz, bambaşka birine dönüşürdüm. “İyi hissettiriyor muydu?” diye sorarsanız size “Bir yere kadar ama asla yapma!” diye cevap verirdim. Çünkü her zaman kendin olmak, ne düşünüyorsan veya ne hissediyorsan onu eyleme geçirmek hayatı daha anlamlı kılıyor.

İki yıl boyunca devam eden yüzücülük alanına ilgim her zaman yanımda olan Esra öğretmenim ile bir aşka dönüştü diyebilirim. Her zaman kendim gibi davranmamı öğütlese de arkadaşlarım Ece ve Serra'nın yanında öyle davranmam imkânsız gözüküyordu.

O gün Ece ve Serra ile okul çıkışı evlerimize dağılmadan önce ikisi bana karşı çok soğuklardı. Nedenini sorsam cevap alamayacağım için çok ilgilenmemiştim. Fakat sonradan bu hâlleri canımı çok sıkmaya başlamıştı. En sonunda bir cesaret onlara bu hâllerinin sebebini sordum. Aldığım cevap şuydu:

- Biz sadece önem verdiğimiz insanlarla arkadaşlık kurmak istiyoruz. Farkındaysan bu aralar davranışların çok yapmacıkça.

Eski İpek değilsin sanki. Böyle bir cevap karşısında ne diyeceğimi bilememiştim. Gözlerim dolmuştu. Tabii o zamanlar kendimi Esra öğretmenim sayesinde yavaş yavaş gösteriyordum. Ama bunun onlara neden yapmacık geldiğini çözememiştim. Ben de ilgilenmemeyi deneyecektim. Kendimi ilgi alanım olan yüzmeye adanmış bir hâle bürünecektim. Olimpiyatlarda yer almak, bu işe ilgi duyduğumdan beri hayalimdi. Bunu bir keresinde Ece'ye söylediğimde yarı olumlu tepkisi içime az da olsa su serpmiştir.

Ecelerle bir hafta boyunca konuşmamaya gayret göstermiştim. Antrenmanlarıma sık sık gidiyordum. İyi, güzel yüzüyordum (herkesin dediğine göre). Fakat atlama kulvarından bir türlü cesaret edip atlayamıyordum. Bu cesaretimi kırmazsam hayallerimin suya düşeceğini biliyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

O gün yine antrenmana gidiyordum. Her zamanki gibi kulaklığımı takmış ve bunu başarabileceğimi içimden defalarca söylüyordum. Esra öğretmenimin sözünü de tekrar etmeye çalışıyordum. Söz de şuydu:

- Her ne kadar atlama kulvarından korksam da kendimi seviyorum ve olduğum gibi kabul ediyorum. Ben istersem her şeyi başarabilirim. Ben kendime güveniyorum. Bu sözlerle ne yalan söyleyeyim gaza gelip başaramamak da ayrı bir ironi. Hani laf var icraat yok, derler ya tam o durumda oluyorum. Ama bugün öyle değildim. Daha kendimden emin adımlarla ilerliyordum sanki.

Bir süre daha yolda yürümeye devam ettiğimde karşımda Ece ve Serra'yı görünce afallamıştım. Bana doğru ilerleyip yanıma geldiklerinde nereye gittiğimi sordular:

- Selam. Nereye böyle?
- Yüzme antrenmanım var da.
- Ne güzel yeni mi başladın?
- Hayır, iki senedir yapıyordum, size söylemeye çekinmiştim.

Ece ve Serra ile aramdaki çekingenlik gitmiş, sanki kendimi onlara göstermiş gibiydim ki öyle de oldu.

Kızlarla aramızdaki her şeyi halletmenin mutluluğuyla kapalı yüzme salonuna mutlu adımlarla girdim. Tabii durmadım, içimdeki bir hevesle Esra öğretmenime olanları anlattım. O da bu duruma çok sevindi. Beni tebrik ettikten sonra antrenmanlara kaldığımız yerden devam etmiştik. Olimpiyatlara katılıp katılmamamın kesinleşmesi için sadece iki haftam vardı. Ama bugün benim bile anlayamadığım aşırı mutluluk sanki bu sefer yapacağımı söylüyor gibiydi.

Kulaçlar, dalış kulvarı derken sıra atlama kulvarına gelmişti. İçimde yarı heyecan, yarı korku ile atlama kulvarına doğru ilerledim. Gözlerimi kapatıp atlama pozisyonu aldığımda sanki Ece ve Serra'nın sesi gelmişti.

- Sana inanıyoruz İpek! Kendine güven!

Gerçekten de onlardı. Benim için gelmişlerdi. Onlara dönüp en içten şekilde gülümsedikten sonra atlayış pozisyonumu yeniden

aldım. 1,2,3 diye içimden sayarken kendimi suda buldum.
Başarmıştım! Uzun zamandır başaramadığım şeyi kendime güvenip
kendim gibi davranıp başarmıştım. E o zaman kaldık mı
olimpiyatlara?

Fatma Nilay ÖZKAN

YALNIZLIĞIN SONU

Bana göre her güzel olay bir kötü olay ile başlar.Bu da bunlardan biriydi. Olay okulun başlamasından iki ay geçmesinden sonra gerçekleşti. Bir insanı hayattan soğutmak iki ay alıyormuş demek ki. Umarım bir daha o Kara Gün yaşanmaz.

25.09.2018

Sevgili Günlük,

Okul başlamasından bir hafta geçti. Okulumuz biz geldiğimiz zaman bizleri mutlulukla karşıladı. Herkes bir biri ile arkadaş olmaya başladı,Caner diye bir çocuk dışında herkes.Öğretmenlerimiz bizlere çok yardımcı oluyor.Şu an bir ödev yapıyorum sonra yazmak dileğiyle...

02.10.2018

Sevgili Günlük,

Okul başlamasından yaklaşık bir ay geçti. Öğretmenler gruplar halinde ödevler veriyorlar.Çok eğlenceli geçiyor ama Caner'e bakınca çok üzülüyorum. Caner sıksa ve güçsüz biri, ondan dolayı insanlar onunla hep alay ediyorlardı. Yüzünde stresten dolayı sivilceler vardı ama bir o kadar da başarılıydı.

Neden kimse onunla arkadaş olmuyor, aksine dalga geçiyordu anlamıyorum.

Teneffüslerde ben arkadaşlarımla dışarı çıkarken o sınıfta oturuyor, telefonuna bakıyor. Umarım Caner ile biri en kısa zamanda arkadaş olur.

11.10.2018

Sevgili Günlük,

Bugünlerde çok garip bir şey oluyor. Bilmiyorum anlattım mı? Caner her gün kesintisiz okula gelirdi ama bugün okula hiç gelmedi. Raporlu da değil çünkü öğretmenlere Caner'i sorduğum zaman "Nedenini biz de bilmiyoruz." diyorlar. Duyduğum kadarıyla da ailesi akrabalarından biri hastaneye kaldırıldığı için gitmişler. Umarım düşündüğüm hadise gerçekleşmez.

İşte o gün korktuğum şeyin gerçekleşeceğini biliyordum. Caner evinde tek başına, ailesi evde değil ve okuldan kimse nerede yaşadığı bilmiyor. İçimde korku ile yattım. Sabah olacaklar ise beklediğim sondu.

12.10.2018

Sevgili Günlük,

Bugün sabah kahvaltıda haber izliyordum ve bunu gördüm. Yapılan dalga geçmelerin sonu: "Manisa'da bir intihar

girişimi daha! Caner T. odasında kendi canına kıymak üzereyken apartman sakinleri duydukları gürültülerden ötürü ambulansı arayıp T. ailesinin kapısını kırıp Caner T.’yi son anda ölümden döndürdüler. Hastaneye kaldırılan Caner T.’nin durumu şu an iyi. Caner T.’nin durumu aileye haber verildiğinde gözyaşlarına gömüldüler”

İstemediğim hadise er ya da geç vuku bulacaktı. Kendine zarar vereceği,hastaneye kaldırılacağı,bir ay okula gelemeyeceği...Başından beri belliydi. Onunla durmadan dalga geçenler bu haberi duyunca utançlarından kıpkırmızı olmuşlardı. Bu olay yüzünden de bir daha kimseyle dalga geçmediler.

13.11.2018

Sevgili Günlük,

Caner okula bir hafta önce devam etmeye başladı. Onunla dalga geçenler her gün hâlini sormaya,diğerleri ise okulda onunla ilgilenmeye başladı.Caner’in müzik üzerinde yeteneği olduğunu düşünen öğretmeni de onu yarışmalara hazırlıyor. Caner artık hayattan zevk almaya başladı. Kara günün bir daha yaşanmaması dileğiyle...

Alperen PIŞKIN

SABAHCİ

Mahallemizde sabahları ortaya çıkan bir köpek vardı. Ben ve arkadaşlarım okula giderken Bizlere havlar, sanki ısıracakmış gibi üstümüze gelirdi. Ancak asla ve asla kimseye bir zararı yoktu. Mahallemize tek zararı, yediği kuşlar ve tavuklardı. Haliyle bu köpeğe en çok sinirlenen Recep idi. Hayvandan elinden gelse onu bir kaşık suda boğacak kadar nefret ediyordu.

Normalde bu köpek bize saldırırdı ancak bizim ona zarar vermediğimizi anlayınca bize saldırmayı bırakmıştı ve bizim ona yemek verip iyilik yaptığımızı görünce onun sevgisini kazanmış olmalıyız ki bize saldırmayı kesti. Bahsettiğim köpek beyaz renkli ve uzun kulaklıydı, kulakları kahverengi idi. Öyle sert bir tipide yoktu ancak yıllardır sokakta olmanın verdiği bir yıpranmışlık vardı. Derisinde yaralar bulunuyordu. Arkadaşlarımla okula giderken hep onla karşılaşırdık, yanımıza gelir bizden yiyecek bir şeyler beklerdi, bizde ona çoğunlukla artık yemeklerimizi verirdik. En azından karnı doyuyordu. Bizim ona iyi davranmamızdan dolayı mahalleliye de saldırmayı kesmiş mahalleninde sempatisini kazanmıştı insanlar artan yemeklerini ona veriyor, karnını doyuruyordu. Ama hâlâ bir sorun vardı, doğasından olsa gerek Recep'in kuşlarını kaptığı yerde yiyordu. Recep köpeğe karşı büyük bir kin beslemişe benziyordu, gördüğü yerde köpeğe saldırmaya

alışıyor, vurmaya yelteniyordu ancak mahallenin tepkisini alınca geri çekilmek zorundakalıyordu.

Olaylar Recep'in pahalı kuşunun kaybolmasıyla başladı. Biz yine her sabahki gibi okula gidiyorduk ancak eksik olan birşey vardı. Bizim sabahı yoktu. Yemek yerken yemeğe dalmış bizi unutmuştur, diye dūřtūdük ve yolumuza devam ettik. Őteki günde gelmedi ve bir diğer günde... Durumda bir terslik vardı. Merak edip mahalleliye sorduğumuzda Sabahı'nın öldūęünü duyduk, ũzũlmüřtüm, iyi bir kŕpekti. Aklıma ilk gelen Recep idi ancak kanıtsız konuşmak boř laf ve iftiradan başka bir řey olmazdı. Bana kanıt gibi bir řey lazım idi. Çok az soruşturduğumda bizim Sabahı'ya en son yemek verenin Recep olduğunu ŕğrendim, onun yemeğine zehir kattığından adım kadar emindim.

Ondan Őikâyetçi olacaktım ancak onu gŕren kadın tanıklığı reddetti, zaten Őikâyetçi olsam ne değişecekti? Recep'in kayıp kuşu da Sabahı'nın ŕlũmünden 1-2 gũn sonra geldi. Bazen kendime soruyorum acaba hiç vicdan azabı ekmişmidir, diye. Ancak hemen kendi soruma kendim yanıt veriyorum. Vicdan sahibi bir insan bunu yaparmı, diye. Bŕylelerinden dışarıda bir sũrũ var. Acaba ne zaman insan denen varlığa en azından kısmen benzeyecekler, ne zaman gerçek bir insan olacaklar?

Yusuf Can ÇETİN

HEP BİZ KAYBETTİK

Orta sondaydım. Sınıfta sevdiğim, herşeyim Ceren'im vardı.Onu çok seviyordum.Bu sene TEOG'a girecektim.Ama benim umurumda değildi.Evet,çalışkandım ama bir türlü onu aklımdan çıkaramıyordum.Ceren'e onu sevdiğimi söylemişim fakat o beni dinlememişti.Hep bir şeyler yaptığımda kaybettim ve hiç vazgeçmedim hep güzel kaybettim.Onun o güzel gözleri yüzünden dersi dinleyemiyordum çünkü onu seyrediyordum.

Bir gün yine denemiştım ve bize süre vermişti, tam bir ay,deneyecekti oluyor mu, diye. 1 ay geçti bir karar verecekti ve kararını duyunca dünyada benden daha mutlu biri olabileceğine inanmazdım çok mutluydum.TEOG zamanı gelmişti ve ikimizde çok başarılı olmuşuk. İkimizde Hasan Türek Anadolu Lisesini kazanmıştık ve gene aynı sınıfa düşmüştük.Lise yılları da su gibi akmişti.Mezun olmuşuk, o üniversiteyi kazanmıştı ben kazanamamıştım.Benim için o da ailemde üzölmüştü, ‘‘Bir dahaki seferde kazanacağına inanıyorum.’’ demişti. Hep beni teselli ediyordu.

Bir dahaki sınava daha iyi hazırlanmıştım ve kazanmıştım. O benden bir sene önde gidiyordu.Ceren, edebiyat bölümü seçmişti, ben hukuk bölümünü seçtim. Ama o bölümde ilerlemeyi istemiyordum.Üniversite de bitmişti,mezun olmuşuk. Benim askerliğim gelmişti,askere gidecektim yarım dönem yapma hakkım

vardı ama tamamen yapmıştım ve hatta JÖH'e girmiştim.Özel kuvvetçi olmuşum.Ceren Özel Kuvvetçi olmamı istemiyordu.Zamanla o da alışacaktı.Alışmıştı.

Ona evlilik teklifi edecektim. İzin alıp memlekete dönmüştüm. Ona sahil kenarında kendi hazırladığım romantik ortamda evlilik teklifini ettim.Biraz düşünüyüvet, demişti.Nişan ve düğün oldu.Benim izinim bitmişti.Geri dönecektim.Beni de götür demişti. Ben Hakkari Dağlıca'daydım.Tehlikeli olabilirdi onun için.Yine o bakışını yaptı onu kıramadım.Aradan iki sene geçmişti.Ceren'im sekiz buçuk aylık hamileydi ve doğum günü gelmişti.Ben operasyundaydım onun yanında olamamıştım.Bir oğlum olduğunu öğrenmiştim.Silah arkadaşlarıma '' Baba oldum!'' diye bağırıştım o an.Arkadaşlarım da sen çık, demişlerdiama onları bırakıp gidememişim.

Sonra hastaneye gidip oğlumu ve eşimi görmüştüm.Hemşire oğlunuzun adı ne olacak demişti,Şehidimiz Ömer Halisdemir'in adını koyduk. Bir an kendimizle gurur duyduk. Aradan on iki sene geçti. Benim tayinim çıkmıştı,kendi memleketimize döndük.Ailem torununun yanından hiç ayrılmıyordu. Yeni dubleks ev almıştık, hep bir yerde yaşıyorduk.Ben görevde olunca eşim ve oğlum yalnız kalmıyorlardı. Eşim yine hamile kalmıştı,bu sefer bir kızımız olacağını öğrenmiştik ve çok mutluyduk.

Berkay KAHRAMAN

KARANLIKTAN DOĞAN GÜNEŞ

Yetmişli yılların sonlarına doğru, çoğu ülkenin yaklaşık otuz yıl önce son bulan savaşın etkisinden yeni yeni sıyrıldığı ve kendini topladığı dönemde, o zamanlar halen faaliyette olan bir Nazi birliğinin çıkarttığı, yobaz düşüncelerden beslenen bir sisteme sahip, gittikçe çığı gibi büyüyerek daha çok insanı bünyesi altına alan, dışarıdan bakıldığında “ihtilal” süsü verildiğı belli olmayan bir direniş, tepkisel bir düşünce meydana geldi. Boy gösterdiğiğünden bu yana onlarca milleti pençesine düşürmeyi başarmıştı hatta. Almanya’da fitiliateşlenen bu yangın niteliğindeki karmaşa komşu ülkelere, onların da komşu ülkelerinederken bütün dünyaya yayıldı. Üretimine kısa süre önce başlanan arabalara, yiyecek amburlarına, devamlı ürün veren, verimli tarlalara el kondu. Tekstilde pamuk, özellikle renklükumaş üretimi, tarımda ürün hasadı, yeni tohum alım ve en önemlisinden deri üretimi gibifaaliyetlerin ipi koptu. Fabrikalara mühür vuruldu.

Bu hayati üretim sektörünün devam etmesini sağlamanın tek yolunun etki altında kalan tüm ülkelerin -ki dünyanın yarısından fazlası ediyordu- nüfuslarından yaklaşık otuz bin insanı Yeni Zelanda ile birleşmiş küçük adaların oluşturduğu bir ülkeye göç ettirmeleri olduğu bildirildi.

1987

Yağmurlu bir günün ardından çöken loş havanın etkisiyle

biraz mayıŖıŖmıŖ, biraz afallamıŖ bir vaziyette resmi makam aracının gelmesini bekliyorduk. TaŖıdıđı Ŗahsiyete layık olduğunu belli etmek için hazırlanmıŖ bir araç olacak, denmiŖti. Sözüm ona ya bekliyorduk.

Sayın BaŖkan Bey, BaŖkan Bey'in sekreteri ve İtalyan dili ve edebiyatı mezunu, namıdeğer Kaan, yani ben. Ŗahsen, Andr Bey'in basit bir taksi ile getirilebileceği konusunda i sesimle hem fikir idim. Koskoca nl yazar, araŖtırmacı, bir de üstüne çevirmen adam, ayıp olurdu çevirme yaparak taksi tutmasını beklemek.

Bir saat, iki saat geçti. O sıralarda sekreter İdil Hanım bize kahve aldı, Sayın BaŖkan Bey ile nemli ama serin havanın eŖliđinde, burnumuz kıpkırmızı kahvelerimizi yudumladık. Beliren her siyah aracı o araç zannedip oturduğum yerden hafif yükselip hoŖ geldinizdercesine kafamı yavaŖa önüme eğip kaldırıyordum. Jetonum dŖtđnde ise Sayın BaŖkan Bey'in geçen sıradan araçlar ile o elzem aracı nasıl bir tutabildiğime ve tabiri caiz ise hersakallıyı dedem zannetmemi sitem ettiğini belli eden homurtularını iŖitiyordum. Bir de İdil Hanım'a bakıyordum ki kadının bu uzun bekleyiŖten midir, Sayın BaŖkan Bey'den bıktığından mıdır bilinmez, yorgun bir tebessüm sunuyordu etrafına. En basitinden bir ağaca, benim gördüğümü muhtemelen fark etmeden.

Sonunda bir olasılıkta yanılmadığımı fark etmemi

sağlayacak olan ani fren sesi ile irkildim.Koca makam arabası lastikleri yakarcasına asfalta sürtünerek zoraki kendini dizginlediğindebütün siyahi ihtişamı ile sanki o bizim ayağımıza gelmemiş de biz onun ayağının altındabeklemekten çürümüştüz hissiyatı vermişti. En azından beklediğimize değdi, demektenkendimi alıkoyamamıştım. Ancak tabii ki taşıdığı şahsiyet daha dikkat çekici geldi bana.

Adam kendini belli eden cüssesi ile araçtan inince araç hafifleyiverdi sanki, gerçekten çokdikkat çekici idi. Temiz, düzgün kılığı ve pürüzsüz, keskin yüz hatları ile tam bir beyefendiydihakikaten. Orta yaşların bırakmış olması gereken hüznü, kırışıklıklar ve stresten eser yoktu.İtinayla ayıklanmıştı benliğinden, belliydi.Tokalaşmamızın ardından Sayın Başkan, adama İtalyancamın ne kadar iyi seviyede olduğunugöstermemde ısrarcı oldu. Bunu, beni onlarca cümleyi bir anda çevirme zorunluluğı ile başbaşa bıraktığında anladım, oğluna yabancılarla konuşması için ısrar eden utanç verici babalargibiydi. André Bey beni bozmadı, gülümsemesini eksik etmedi hiç. Bu yüzden minnettardım.

Önümüzdeki birkaç günü ona avuç içi kadar olan ülkeyi tam anlamıyla tanıtmak ve anlatmak,onun bu bilgileri, tecrübeleri ve çeşitlenmiş düşünce sistemi ile birleştirmesini beklemek ilegeçirdik. Onun için yeterli, bizim için de başa çıkılabilir gibi değildi.

Daha ne istiyor, diyesöylenmekten kendimizi alamıyorduk. Yine de bekleдик, elimiz kolumuz bağlı, ne yapacaktıkkı başka, ne yapabilirdik?Bana söylediği en anlamlı cümle diye bir şey yoktu. Bana amaçsız bir serseri olduğumu, buülkede bildiğim bu dilin beni kurtaracak tek şey olduğuna inanmamın aptallıktan başka bir şeyolmadığını söylese yine anlamlı derdim. Sorgusuz, sualsiz. Bir şekilde doğru yerde, doğru zamanda yanlış bir başka ögeye kaptırabilirdim bütün emeğimi yine belirli bir belirsizliğe... Ama o dosyaları boyunu aşan adamın böylesine zorlama, köşeye sıkıştırıldığım hissi yaratan,kendine ülke diyen toprak parçasında, arkasında bilmem kimlerin olduğu bu saçma yerde birşeylerin peşinde koşuyor olmamdan memnun olduğunu biliyordum.Adımı söylerken beceriksizleşen ve ağzında yuvarlanıp giden harflerin kulağıma hoş gelişini,arkasından el salladığım, sessiz sedasız, kelimelere ihtiyaç duymadan elveda dediğimiz zamanları unutmamakta ısrarcıyım.

Şimdi gelse, bana yine İspanyol Başkan Bey'in kırık Türkçesini andıran aksarıyla "Deniz bir çay koy!" dese demlerim bir tavşankanı çay, yüzümüekşite ekşite içerim acımsı ot suyunu. Kimse de durdurmazdı beni, durduramazdı. Ben onu ondan, o olmasını istemememe karşın, o olduğu için sevdim diyorum şimdilerde.Karanlığın içinden doğan güneşin karanlığı aydınlatmaya çabaladığı, sonra karanlığın takendisi haline geldiği noktada buluşup ayrılıverdik ne de olsa.

O, bu yerin daha ne kadar kötühale gelebileceği doğrultusunda İtalya'nın, hatta tüm Avrupa'nın egosunu tatmin etmeye gitti;ben buradayım. Geri döner mi, en basitinden o hisler bir daha bana uğramaya karar verir mi,diye beklemeye devam ediyorum. Karanlıktan doğan güneş, karanlığı sonlandırabilir mi, birde bunun cevabını arıyorum.

İrem Seda SOYLU

BİR PAZAR YOLCULUĞU

Yine güzel bir pazar günüydü, amcamın geçen hafta söz verdiği adaya gidecektik, bundan dolayı çok heyecanlıydım.Hemen kalktığım gibi bizimle gelecek olan arkadaşlarımı aradım ve hazırlanıp beklemelerini söyledim.Onun ardından kapı zili çaldı ve amcam geldi.Çok sabırsızlanıyordum.Evden çıktık ve arkadaşlarımı alarak iskeleye vardık ancak o zaman daha hava tam aydınlanmamıştı ama biz bunu sorun etmiyorduk. Çünkü amcamın hep söylediği bir söz vardır,”Erken Kalkan Yol Alır”tamda onun dediği gibi oldu ve yola çıktık.

Sabah deniz çarşaf gibi dümdüzdü, çok sakindi ama amcam bu olaydan tedirgin gibiydi fakat bunu bize farketmemeye çalışarak bizle eğleniyordu.Tamda o sırada karşıdan şiddetli bir fırtına kopmaya başladı.Amcamın tedirginliğinin sebebi belli olmuştu.Amcam oradan bağırdı:

-Herkes kamaraya!..

Biz hemen kamaraya koştuk ve girdik.Amcam hâlâ dışarıda geminin dümenini tutmaya çalışıyordu fakat bizde çok korkuyorduk.Kısa süren ama bizi korkutan fırtına bitmişti.Bu olaydan sonra zorda olsa adaya vardık fakat bir sorunumuz vardı.Kısa fakat şiddetli fırtınada gemimiz zarar görmüştü. Tamir etmeden eve gitmemiz imkânsızdı. Bu yüzden adada kısa süreli kalmak için yiyecek ve sığınacak bir yer arıyorduk.Bunları ararken

bir mağaraya denk gelmiştik ve sığınacak yer bulduk diye çok sevindik.

Sonra amcamı yani namı değer Şeref Kaptan'ı, Alya'yı çağırdık. İbrahim'le bize mağarayı bulduk diye teşekkür ettiler fakat o anda mağaranın duvarlarındaki yazılar amcamın dikkatini çekti. Bunlar eski tarz yazılara benziyordu ve mağaradan aşağıya açılan bir yol vardı. İlk başta Alya ve İbrahim tedirgin olmuş ve korkmuşlardı ancak Şeref Kaptan onlara cesaret verdi ve mağaradan yavaşça aşağıya inmeye başladık. İnerken duvarda çok değişik yazılar ve resimler vardı. Dikkatlice onlara bakıyorduk. Böyle adada böyle şeylerin olacağını nerden bilebilirdik. En aşağı vardık fakat hepimiz çok şaşırдық. Çünkü yine duvarlarda sadece yazılar ve resimler vardı ama hepimiz altın olacağını bekliyorduk. Bu halimizi gören Şeref Kaptan bize kızdı:

-Altını ne yapacaksınız? Ne güzel tarihe değer katacak bir şey bulduk

Bu konuşmadan sonra hemen geminin yanına gittik ve amcam tamir etmeye başladı. Akşama yakın biten tamirden sonra yola çıktık ve gece iskeleye vardık. Şeref Kaptan hepimizi eve bıraktı ve eve girer girmez olayların hepsini aileme anlattım sonra uyudum. Sabah yeniden erken kalkarak bu olayları yetkili kişilere anlatmaya gittik. Anlattıktan sonra yetkili kişilerle adaya gittik ve o yazıların tarihî bir değeri olduğunu öğrendik. Artık bu olaydan

sonra hepimizin dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden herkes evlerine gitti.

B. Burak ÇELEBİOĞLU

İMKÂNSIZLIKLARI YAŞAM TARZI HALİNE GETİRMEK

Terminalde otobüs beklerken içimde buruk bir mutluluk, bir sevinç vardı. Bu hissi yaşamamın nedeni, başka bir şehirde yaşayacak, farklı bir ortamda, farklı yerlerden gelen insanlarla yeni bir hayatın beni bekliyor olmasıydı. Kaç senedir hayalini kurduğum üniversiteyi kazanmıştım, oraya gitmek için tek engel olan yolu aşmak için otobüs bekliyordum.

Doğup büyüdüğüm, bu zamana kadar yaşadığım şehirden ve en önemlisi de ailemden ayrıлып farklı bir yerde yepyeni bir hayata başlamak, elbette ki çok zordu. Fakat bunu hayallerime giden bir yol olarak düşünüp negatif düşüncelerimden kurtulmalıyım. Aksi takdirde buradaki hayatımdan gelecekteki hayallerime gidemezdim. Sevdiklerimle vedalaşıp otobüse bindim. Otobüs hareket ederken ailemin terminalden el sallaması, duygularımın harekete geçip, gözyaşlarımın göz pınarlarımı aşip yanaklarımı ıslatmasına yetti. Benim için zor olan bir veda süreci ve heyecanlı bir yolculuktan sonra Manisa'dan Eskişehir'e gelmiştim. Etrafıma bakındım. Tanıdık hiç bir şey yoktu. Yapayalnızdım. O anda korkmak veya endişelenmek yerine, içim cesaretle doldu. Çok cesur hissediyordum kendimi.

İnternet üzerinden ayardığımız kalacağım yere doğru yola çıktım. Sora sora kalacağım yeri buldum, yerleştim. Ailemle telefonla konuştum. Daha şimdiden özlemişim onları ama alışmam

gerekliydi bu duruma.

Okullar açıldı. Ortama uyum sağlamıştım. Alıştım. Okula, bu şehre, bu şehrin insanlarına, havasına, suyuna... Doğup büyüdüğüm,Manisa bile yabancı geliyordu bu alışılmışlığın içinde. Dile kolay dört yıl. Hemen hiç anlamadan geçip gitmişti. Artık mezun oluyordum. İşim bile hazırды. Eskişehir’de iyi bir ofiste, iyi bir maaşla çalışacaktım.

Aslında en başında buraya gelirken geri dönmeyi düşünüyordum. Fakat şimdi, alışmış olduğum bu düzeni yıkıp eski düzenime tekrar alışmaya çalışmak zor olacaktı. Bir kere hayatımı düzenlemiştim zaten. Bu düzeni devam ettirmek en mantıklısıydı. Ayrıca ailemden uzakta yaşamak eskisi kadar üzmüyordu beni, buna da alıştım.

Alışkanlıklar duygularımıza, hatta hayatımıza yön verir. İlk başta bize imkânsız gibi gelen şeyler, sıradan yaşantımızın bir parçası haline gelir. Çoğu insan hayatı boyunca şu sorunun cevabını bulmak için yaşar: Bize imkânsız gelen şeyleri kabullenmeli mi, yoksa imkânsızı başarıp onları alışkanlık haline getirerek yaşam tarzını mı oluşturmalı?

Cemre TOSUN

SINAV

Sınav... Sınavlar hayatımızı yönetiyor. Gerek öğrenci sınavı, gerek memurluk sınavı gerekse hayat sınavı...Biz,bunun öğrenci kısmındayız. Hayat sınavı henüz bizi yakalamış değil. Okulun ikinci ayları... Yani lanet olası sınav haftaları... İlk sınavımız matematik ve iki hafta var.Sınavdan 45 alsam razıyım.

En arka sırada tek başıma oturuyorum. Vücudumun yarısı duvarın arkasında kaldığı için hoca saçma sapan oturma şeklimi görmüyor. Oturma şeklim nasıl mı? Kafamı arkamdaki duvara yaslamış, iki elimi kafamın arkasında bağlamışım. Ayaklarım, yanımdaki boş sıranın üstünde üst üste. Gözlerimi kapatmış, müzik dinliyorum. Halbuki hoca bu tarafa gelse vaziyetimi görür. Fakat ders anlatmanın hararetiyle varlığımın farkında bile değil.

Böyle böyle bir hafta geçti. Salı günü nihayet bir hoca arka tarafa gelip hâlimi gördü. Tabii ben gözlerim kapalı olduğu için görmüyor, kulaklarımda kulaklık olduğu için duymuyorum.

Hocanın kulaklığı kulağımdan ani ve çevik bir hareketle çekmesiyle kendime geldim.Hoca, gevşek bir şekilde tuttuğum telefonu elimden çekerek öğretmen masasının üstüne hızlı bir şekilde koydu,

-Bir hafta cezalıydın Kaan, sana bir hafta telefon yok!

Bir dakika, doğru mu duydum, bir hafta dedi değil mi?

-Hocam...

-Sus!

-Hocam ama...

-Sus dedim!

Hoca beni en ön sıraya aldı. Mecburen dinleyeceğim dersleri.Sınavların başlamasına üç gün kaldı. Son iki gündür deli gibi çalışıyorum. Çok şey kaçırmışım. Asosyalleştim bu arada. Odamda kendi verdiğim karbondioksiti alarak zehirliyorum kendimi. Annemin 'Yemek yedin mi?' sorusuna 'V= pi×rekare×h' diye cevap veriyorum.

Yine odama girmiş, çalışıyorum. Sonra, aklıma yarın sınav olacağı geldi. Yeşil gözlerimi karpuz gibi açtım. Sonra son bir defa göz attım derslere. Saat akşam dokuza yaklaşıyordu. Artık bırakıp kafamı dinlendirmem gerektiğini düşündüm.

Üçüncü dersti sınav. İlk iki ders sadece kitap okudum. Ona da odaklanamıyorum ki heyecandan.Hoca, sınıfa elinde bir cisimle girdi, telefonum bu! Telefonu öğretmen masasına koyup sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladı.Allah'ım şu Kaan kuluna yardım et.' diyerek besmele çekip başladım sınava.Herşey çok iyi gidiyordu. Çalıştığım yerlerden sorulmuş. Dördüncü soru? Oha! Oha! Unuttum!Halbuki o kadar iyi çalışmıştım bu konuya. Gelecek ama gelmiyor bir türlü aklıma.

Neyse, sonunda yaptım birşeyler ve sanki takas yapar gibi ben hocaya kâğıdımı verirken o da bana telefonumu veriyordu. "Bir daha görmeyeceğim onu!" derken sınıftan çıkıyordu.

Sanki telefon ruhumdu da o verdikten sonra hayata dönmüş gibi oldum.

Eve gidip şükür namazı kılmayı planlıyorum. Ayrıca bundan sonra ders çalışırken telefonu benden uzak bir yerde tutacağım. Bu, sadece bir sınavımın macerasıydı. Daha önümde ne okul sınavları, ne hayat sınavları var. Okul sınavlarına dalıp hayat sınavlarını unutmamak lazım. Kaan abinizden tavsiye!

Gülsüm KARABULUT

HAYVANLAR İLE İNSANLAR ARASINDAKİ BAĞ

Yine güneşli bir gündü.Mehmet sabah erkenden kalktı elini yüzünü yıkadı ve kahvaltısını yaptı.Sonra hemen işinin yolunu tuttu. Giderken sokak hayvanlarını gördü. Onlara yemek vermek için marketten yiyecek, su ve kap aldı ve belirli köşelere kap, yiyecek ve su koydu.Sonrasındaişine doğru devam etti.

Patronu neden geç kaldığını sordu. Mehmet, hayvanlara yardım ettiğini, yemek ve su verdiğini söyledi. Patronu sinirlenip böyle gereksiz işlerle uğraşma, dedi. Mehmet sinirlenmişti ama yinede özür dilemek zorundaydı çünkü ay sonu yaklaşıyordu. Evinin kirasını giderlerini karşılayamazdı. Zaten çok da parası yoktu. Onu bu iş ayakta tutuyordu, işinin başına koyuldu.

Akşam olmuştu, işten çıktı ve evinin yolunu tuttu. Yolun bir kenarında kanlar içinde yatan köpeği gördü. Onu hemen alıp en yakın veterinere götürdü. Veteriner köpeği kontrol etti ve önemli bir şey olmadığını, sadece kafasının yaralandığını söyledi. Mehmet rahatladı, veteriner köpeğin kafasını sardı ve Mehmet'e teslim etti. Mehmet ne yapacağını bilmiyordu. Onu alıp evine götürdü. Güzelce yedirdi, içirdi, onu çok sevmiştir. Artık sahiplenmiştir onu ve adını Max koydu. Ertesi gün onu eve bırakıp işine gitti. Akli hep Max'teydi.Acaba Max ne yapıyordu? Bu uzun bekleyiş akşam saatlerinde sona erdi, eve geldiğinde Max uyuyordu. Ona güzel bir ev inşa etmeyi düşündü.

Başladı küçük kulübeyi inşa etmeye sonunda harika bir kulübe ortaya çıktı: Masmavi ve üstünde siyah harflerle Max yazıyordu. Sabah Max’i bu kulübeye götürüp yeni evini ona gösterdi. Max bu ilginç evi çok beğenmiş gibiydi, etrafında koşuşturuyor ve havlıyordu. Mehmet, Max’i eğitmeye başlamıştı, onunla oyunlar oynayarak çok eğleniyordu. Daha önce hiç bu kadar çok eğlenmemişti.

Yaklaşık iki üç ay sonra Max büyümüş ve iyi eğitilmiş zeki bir köpek olmuştu. Bir gün Mehmet ile dışarı çıktılar. Dışarıda hava harikaydı. Güneş mükkemmel sarı ve turuncu arası rengini ortaya koymuş, gökyüzü de masmavi rengiyle bu tabloyu tamamlamıştı. Fakat hiç beklemedikleri bir şey başlarına geldi, Max birden kaybolmuştu. Kalabalıkta. nereye gidebilirdi? Mehmet her yere bakmış, onu bulamamış ve çok üzülmüştü. Akşam eve geldiğinde kulübede Max’i gördü, Max o kadar iyi eğitilmişti ki evin yolunu çok rahat bir şekilde bulmuştu.

Yaklaşık 4-5 ay sonra ise Max’in yanına bir arkadaş geldi. Dişi bir köpekti. Maxle birlikte çocukları oldu ve oyunlar içinde mutlu bir yaşam sürdürdüler.

Alperen VATANSEVER

im Anne
kteki Olacaktı
rir Yurdu
Öğretmen

Yasamak
Bakışları
Anıların Kırık
Anlıktan Bir Anı
ansızlıkları
Ule Yurtları
em Bir Öğretmen
ca, bir Hayatın
Yurdu Yaratmak
elir Ağrı
mak Ahlaklılığın Y
mi Nerede O Günl
zulu Sonu Sabah
naktan Dogan Gü
mkansızlıkları Yasa
midir Ule Yurtları

uferi H
AtJÖ v
et
Benim Annem Öğretmenin
namam gelecekte Olacaktı
n Anlı
raman Verir Yurdu
cin Neden ?
Öğretmen Güvencü
Belir
nesi Ya
Mün
lla
JÖ
n?